

t. van der roest-
kleinmeijer

dory's
vuurproef

DORY'S VUURPROEF

T. VAN DER ROEST-KLEINMEIJER

DORY'S VUURPROEF

Met illustraties van Ad Bakker

G. F. CALLENBACH NV. - UITGEVER - NIJKERK

1. Een verrassing voor Koentje

Het geelachtig schijnsel van de lange, witte kaarsen heeft de oude stadskelder in een grillig licht gezet. Voor de twintig meisjes, die zich zojuist in een halve cirkel om de „vlammen” hebben geschaard, betekent het echter méér dan iemand zo zou vermoeden.

Misschien doen de tekeningen aan de muur van de kelder, de stukken touw, die kunstig geknoopt op een wandbord zijn aangebracht en de blauwe vlag met het gouden klaverblad begrijpen waarom?

Het is nu heel stil geworden in de grote ruimte.

Zoëven hebben de vrolijke meisjesstemmen opgewonden meegedaan aan een „reuze” yell! Zoëven is er gelach geweest om een geestig gedicht, dat werd voorgedragen, om een dwaas verhaal van een van de meisjes. Maar het was Troda geweest, die ten slotte met een kort, passend woord het „kampvuurfestijn” tot een einde had gebracht.

En nu? Nu kijken alle ogen tòch weer ernstig. Nu klinkt het lied, dat zojuist door Troda is ingezet, vol overtuiging!

„Ik koos als weg door 't leven: 't padvindstersspoor.
't Vraagt mij om veel te geven, de jaren door.
Ik zal steeds ernstig trachten, héél toegewijd.
God, schenk mij daartoe krachten:
Ik ben bereid.”

Vlak naast Troda staat Dory. Terwijl ze met enkele vlot gekozen akkoorden van haar gitaar de zang begeleidt, bewegen

haar blonde krullen onder de blauwe muts op de maat van het lied mee.

Dory's ogen stralen! In een steeds terugkerende regelmaat glijden haar vingers over de snaren. En Troda weet, dat Dory er nu helemaal „in” is. Misschien zal ze de woorden van het lied nauwelijks tot zich door laten dringen. Maar de melodie . . . het ritme . . . dàt geeft haar meer voldoening dan al het andere.

Als de laatste noot is verklonken en Dory met een tevreden zucht haar gitaar voor zich neerzet, kijkt Troda de meisjes een ogenblik aan.

„En nu, padvindsters,” zegt ze, „nog even aandacht voor ons komende kerstfeest. Jullie weet er alles van. Zoals ieder jaar zullen we ook nu een groepje invalide kinderen een onvergetelijke middag gaan bereiden. Ten slotte zijn we niet alleen padvindster voor onszelf; het is fijn zo nu en dan iets van de vreugde, die we vinden in en door ons gezamenlijke spel door te geven aan andere jongeren, die vaak zo heel eenzaam zijn. Een vreugde, die dit keer des te groter zal zijn, omdat we achter dit alles de blijdschap van het komende kerstfeest mogen weten, die aan alles wat we doen nòg meer waarde zal geven! De „Trommels” blijven straks nog even achter om hun kerstspel te repeteren, de ronde van de „Trompetters” zal volgende week vrijdag present zijn om de zaalversiering te verzorgen, terwijl ik graag zou zien, dat de andere rondes op die avond minstens een uur voor de aanvang aanwezig zijn om de tafels gezellig te maken en daarna de kinderen een hartelijke ontvangst te bereiden. Is dat afgesproken? Nu wat de toegangsbewijzen betreft. Omdat ik, even voor de opkomst begon, heel onverwacht nog een prachtige gift kreeg voor deze bijzondere actie, zal het nu mogelijk zijn nòg tien kinderen extra uit te nodigen!”

Dory klapt enthousiast haar hand op de schouder van haar ronde-

leidster. „Tien kinderen extra!” jubelt ze. „Dàt is even geweldig!”

Het duurt even voor Troda weer verder kan praten. De meisjes zijn ineens zó opgewonden.

„Ik geloof, dat ik nog een jongetje weet te wonen,” roept Wietske. „En bij ons in de straat heeft ook al iemand naar een toegangsbewijs gevraagd,” zegt de rondelidster van de „Triangels”.

Ten slotte steekt Troda met een vrolijk gezicht haar arm omhoog. Het betekent, dat ze allemaal stil moeten zijn. Och, Troda begrijpt heel best waarom haar padvindsters niet zo maar ineens tot bedaren kunnen komen. Het nieuws van de tien kinderen, die nu ook mogen komen, móet even worden verwerkt. Maar toch . . . Niet zodra zien de meisjes de arm van de leidster waarschuwend de lucht in gaan of het stemmenrumoer neemt langzaam maar zeker af. Vol verwachting kijken twintig paar meisjesogen Troda aan.

„We gaan nu danken,” zegt ze. „Na afloop wacht ik even op een paar vrijwilligsters, die de kaarten nog deze week voor me kunnen plaatsen. Is dàt in orde?”

De meisjes knikken. Dory staat al te trappelen van ongeduld. Als het aan haar lag, zou ze wel alle tien de kaarten willen plaatsen!

Haar hoofd is opeens zó vol mooie gedachten, dat ze het dankgebed van Troda maar half verstaat. In de Wagenstraat heeft ze een ventje ontdekt. Het kind ligt al maanden voor het raam en zwaait altijd vrolijk als Dory voorbijfietst. Echt ziek is ie vast niet. Daarvoor lijkt hij veel te opgeruimd. Dory heeft zich al voorgenomen er straks dadelijk heen te gaan. Tjonge, als het eens lukte!

„Amen,” zegt Troda. Met een haastige beweging salueert Dory met de anderen mee.

Dan is het ineens een drukte van belang in de kelder. Dory rent

op Troda af. Haar gitaar, die ze straks maar even gauw heeft neergezet, krijgt een wilde duw en rolt met een klap op de grond.

„Dory toch!” Troda schrikt ervan.

Maar Dory lacht zorgeloos. „’t Ding kan er wel tegen, Troda!”

Troda schudt nog steeds haar hoofd. „Nog altijd even wild en onbesuisd, hè Dory? Kind, kind, vandaag of morgen komen er nog brokken van.”

Maar Dory luistert niet eens meer. Met begerige ogen kijkt ze naar de kaarten in Troda’s hand. „Mag ik er vijf, alstublieft?” bedelt ze. „Toe, Troda, ik breng ze direct nog allemaal weg.”

„Vijf?” Troda’s wenkbrauwen trekken zich een beetje verbaasd op. „Heb je dan wel adressen?” vraagt ze voorzichtig.

„Jawel,” zegt Dory vlug. „De wijkzuster, die buurman altijd een spuitje geeft, vond het zó jammer, dat de kaarten vorige week op waren. Ze kende óók wel een paar invalide kinderen. En zelf weet ik nog een jongetje.”

Binnen een paar seconden zijn de tien kaarten onder de padvindsters uitgedeeld. En het is een overgelukkige Dory, die er met vijf stuks verdwijnt.

„Nog welbedankt, Troda,” roept ze, als ze al bijna door de deuropening is verdwenen. Dan gaat ze zingend haar fiets opzoeken, die ze ergens buiten tegen de muur heeft aan gegooid.

Door het raam van de kelder kijkt Troda haar even na. Die Dory toch! Zal ze wel ooit veranderen? Bijna jongensachtig wild is het kind op de fiets gesprongen, de gitaar losjes onder haar arm. En toch . . . Troda weet, dat Dory nu niet eerder naar huis zal gaan voor ze de kaarten kwijt is. Al zou ze er uren voor moeten fietsen, Dory zal het doen. En dat is toch ook de moeite waard! Troda zucht. Bedaard zal Dory wel nooit worden. Maar dat ze ondanks haar rusteloze natuur een hart van goud heeft, dát is een ding dat zeker is!

Dan denkt Troda aan het grauwe, ongezellige herenhuis waar

Dory met haar vader woont. Aan de grote, kille kamers waar het voor het levenslustige kind vaak zo bitter eenzaam is. Dory's vader heeft een druk leven en de knorrige huishoudster, die hij sinds de dood van zijn vrouw voor zijn huishouding heeft laten zorgen, kan alleen nog de schouders over Dory ophalen. „Een raar, onbegrijpelijk kind, waar ik toch geen hoogte van kan krijgen.” Zo ongeveer heeft de vrouw het tegen Troda gezegd. Maar dat ze daar misschien zelf wel de grootste schuld aan heeft, dat begint Troda de laatste tijd pas goed te beseffen. Is het misschien daarom, dat ze diep in haar hart zo'n heel grote plaats heeft ingeruimd voor het vrolijke, goedlachse fabrikantendochtertje? Dat ze telkens weer probeert iets van een wederzijdse band te leggen tussen haar en de meisjes van het vendel? In ieder geval is Troda blij, dat Dory zich in de padvinderij zo helemaal kan uitleven en . . . dat ze er zich kennelijk thuisvoelt.

„Troda!”

Hè, ze schrikt op uit haar overpeinzingen. Als ze opkijkt, ziet ze zes lachende meisjesgezichten, die haar een beetje plagend aankijken.

„Hè . . . hè,” zucht Wietske, „eindelijk contact, jongens! We dachten beslist, dat u doof was.”

Troda schudt het hoofd. Opeens heeft ze weer alle aandacht voor de meisjes, die nog enkele moeilijke passages uit het kerstspel met haar willen bespreken. Met een warme glimlach gaat ze tussen hen inzitten.

„Steek maar van wal, kinderen . . . ik luister.”

Dory heeft juist haar fiets voor het kleine huis gezet waar het jongetje achter het raam ondanks het late uur gelukkig toch nog present is. Daarnet heeft hij uit alle macht naar Dory zitten wuiven. Nu ze echter zo maar opeens van de fiets is gestapt en vlak voor het raam staat waarvan moeder de gordijnen nog even

heeft open gelaten, zakt zijn hand wat verlegen naar beneden. Een beetje schuw kijkt hij naar het vreemde meisje, dat nog steeds vriendelijk naar hem lacht.

„Tingelingeling!” Het jongetje schokt op. Dat was de bel! Het meisje staat nu op de stoep. Heeft zij aan de bel getrokken? Een gloeiende kleur van verwarring is over zijn bleke gezichtje gevlogen. In de gang klinken stemmen. Zijn hart bonst. Zie je wel? Daar gaat de kamerdeur al open en . . . Och, daar is ze! Daar komt het vreemde meisje zo maar de kamer binnen . . .

„Daag!” zegt ze vrolijk en steekt haar hand naar het jongetje uit.

„Moest je nog niet slapen? Enne . . . Hoe heet je eigenlijk?”

Het jongetje kijkt zó bedremmeld, dat zijn moeder hem een beetje ongeduldig aan de mouw van zijn pyjamajasje trekt.

„Nou . . . zeg es wat! Je kan toch praten?”

Het jongetje knikt. „Koentje,” fluistert hij dan en weer kijkt hij verlegen voor zich uit.

Dory heeft al lang gemerkt, dat Koentjes moeder eigenlijk maar een heel eenvoudige vrouw is. Het kamertje waar Koentje ligt, ziet er netjes uit, hoor, maar rijk hebben die mensen het vast niet!

Opeens is ze zó dankbaar om die jaarlijkse kerstactie van haar vendel! De vijf kaarten voor het feest lijken in haar zak te branden. Met een ruk haalt ze er een te voorschijn.

„Hoelang ben je al ziek, Koentje?”

„Een jaar, juffrouw,” zegt Koentje en hij slikt van verlegenheid. Dory knikt en kijkt vragend naar Koentjes moeder. Die zucht en biedt Dory een stoel aan. „’t Kind had vanmiddag al bijna twee uur geslapen, daarom mocht ie nou nog wat wakker blijven, ziet u,” zegt ze verontschuldigend. Dan schudt ze zorgelijk haar hoofd. „Ja juffrouw, mooi is ’t niet met onze Koen z’n been. Hoe het is gekomen, is me nog steeds een raadsel. Een aanval van polio, beweert de dokter. Die doet nog steeds alle moeite om

Koen ergens heen te krijgen waar ze hem misschien tòch weer een heel eind op weg kunnen helpen. Maar ja . . . zulke dingen kosten geld en Koen is de enige niet."

Dory's ogen zijn groot geworden van medelijden. Arme Koentje! Al een jaar ligt hij hier dus voor het raam. „Ik . . . eh . . .” zegt ze opeens een beetje verward, „ik kwam eigenlijk vragen of Koentje volgende week op ons kerstfeest zou mogen komen."

Koentje is opgeschokt. Met wijdopen ogen kijkt hij naar het vreemde meisje, dat tegenover moeder aan tafel zit.

„Koentje?” Ongelovig, maar ook een beetje boos, kijkt de vrouw Dory aan. „Hoe kan dat nou? 't Kind kan immers geen stap verzetten?”

Maar opeens weet Dory héél zeker, dat juist Koentje het kerstfeest, dat ze volgende week gaan vieren, zo heel hard nodig heeft. Daarom kijkt ze Koentjes moeder vastberaden aan. „Wij willen voor alles zorgen, mevrouw. Koentje kan worden gehaald met een auto. U mag natuurlijk zelf ook mee om bij hem te blijven. En als wij nu eens voor Koentje vlak bij de kerstboom een rustbed klaarzetten?”

Koentjes moeder is sprakeloos. Ze kijkt Dory verbaasd aan. „Ik . . . eh . . .” zegt ze verbouwereerd, „ik begrijp het niet goed. Wat bedoelt u toch?”

Maar Koentje heeft het al lang begrepen. 't Lijkt net of zijn verlegenheid met één slag is verdwenen. „Jááá!” roept hij opgetogen. „Ja . . . naar het kerstfeest!” Met stralende ogen kijkt hij Dory aan.

Deze vertelt nu aan Koentjes moeder over het jaarlijkse feest, dat de padvindsters van haar vendel speciaal voor een aantal invalide kinderen organiseren. „Omdat we 't zelf ook zo heerlijk vinden, ziet u?” Over de tafel heen schuift ze de kaart naar de verbaasde vrouw.

„Maar . . . eh . . .” zegt Koentjes moeder en ze kijkt nauwkeurig

naar de gedrukte uitnodiging, „daar horen wij toch niet bij?” Dory trekt haar wenkbrauwen op. Ze begrijpt niet goed wat Koentjes moeder bedoelt. „Koentje kan toch óók niet lopen,” zegt ze dan, „net als zoveel andere kinderen, die allemaal hebben beloofd te komen.”

„Nee.” Koentjes moeder schudt beslist het hoofd. Even kijkt ze naar Dory's blauwe muts. Dan wijst ze weer naar de kaart. „Ik wist niet, dat padvinderij iets te maken had met de kerk?” aarzelt ze.

„Met de kerk?” Och heden, nu begrijpt Dory opeens waarom Koentjes moeder de kaart zo argwanend had bekeken. „Als beweging op zichzelf ook niet,” zegt ze haastig, „het spel van de padvinderij wordt overal op dezelfde wijze gespeeld. Alleen . . . nou ja, onze groep handhaaft wèl de christelijke beginselen. En daarom werken we natuurlijk bij bijzondere gelegenheden wel samen met de kerk. Maar . . . eh . . . dat geeft toch helemaal niets? Troda heeft gezegd, dat we iedereen mochten vragen, ook al waren het mensen, die helemaal niet geloofden. Koentje zal het heerlijk vinden, dat weet ik zeker!”

„Koentje . . . ja . . .” De vrouw kijkt nadenkend voor zich uit. „Maar wat Koentjes vader ervan zeggen zal?” Dan . . . met een resoluut gebaar stopt ze de kaart tòch in haar schortzak. „Nou, vooruit dan maar, Koen. Maar denk erom, je zegt 't zelf maar tegen je vader, hoor!”

Koentje klapt in zijn handen van blijdschap. „Het mag,” zingt hij. „Wij gaan heerlijk naar het kerstfeest toe!” Met verlangende ogen kijkt hij naar Dory. „Komt u mij halen met een auto, jufvrouw? En mag ik vlak bij de kerstboom zitten?”

Dory slikt. Er is een brok in haar keel gekomen. Het liefst had ze nu allebei haar armen om Koentje heengeslagen en gezegd: Arme, kleine Koen, dat je het nou zó heerlijk vindt, dat ik ben gekomen!

Maar ze doet het niet. Ze knikt stilletjes naar Koentje en kijkt dan naar zijn moeder. „Kan Koentje om ongeveer zes uur klaar zijn, mevrouw? Dan zullen we daarop rekenen.”

De vrouw voor haar is opgestaan. Ze geeft Dory haar hand, die helemaal ruw is van het harde werken. „Alvast bedankt, jufvrouw, zal ik maar zegge . . . Och, och, het lijkt gewoon op een wonder! Koentje naar het kerstfeest!”

Een wonder. Ja, dat lijkt het voor Dory zelf ook, telkens als ze weer een kaart mag achterlaten voor een ziek kind, dat ze opeens zó blij heeft kunnen maken!

En als ze anderhalf uur later neuriënd de keuken in stuift, hoort ze niet eens het ontevreden gemopper van de huishoudster. Ze loopt rechtdoor naar boven en schiet haar kamer binnen. Met een plof valt ze op bed neer. Zo, de kaarten is ze in ieder geval kwijt. Ze zal Troda morgenochtend gelijk even opbellen, die zal het geweldig vinden! Dan schopt ze haar schoenen uit en legt even de handen onder haar hoofd. Ergens achter in haar hoofd is er aldoor nog de melodie van het lied waarmee Troda de opkomst vanavond had besloten. „Ik zal steeds ernstig trachten . . . héél toegewijd” . . . Fijn toch, dat het in de padvinderij niet altijd maar spel is! Soms voelde ze zo maar door alle dingen heen, dat het haar hielp om uit te groeien tot een blij, doelbewust mens-kind, dat straks het grote leven meer toegerust dan ooit zal durven ingaan.

Zó ongeveer is Dory's gedachtengang op dit ogenblik.

Met een tevreden gevoel sluit ze even haar ogen. Ze voelt opeens, dat ze toch wel een beetje buiten adem is geraakt van het harde fietsen, dat ze heeft gedaan. Maar dat ze een heerlijke, goedbestede avond heeft gehad, dáár is ze in ieder geval héél zeker van!

2. Van een onverwacht telefoontje en nog iets...

Maar de volgende morgen . .

Dory is nog maar net wakker als ze beneden de telefoon hoort rinkelen.

Heden, wat nou? Vader kan het niet zijn. Die heeft beloofd vanavond even te bellen zodra hij precies kan zeggen met welke trein hij morgen naar huis komt.

„Dory!” Daar heb je het al. Met één sprong staat Dory naast haar bed en rent naar beneden. Onder aan de trap staat de huishoudster.

„Je tante,” kondigt ze plechtig aan. „Ze wilde je persé zelf aan de lijn hebben.”

„Tante Truus?” Met een juichkreet pakt Dory de telefoon op. „Mòrge, tantetje van me,” jubelt ze uitgelaten, „hebt u me daar de jongedame even fijn uit bed gebeld?”

Dan, met een blij gezicht luistert Dory naar de haar zo wel bekende stem van tante Truus, die haar zonder verdere omwegen vertelt, dat ze vandaag voor zaken in de stad moet zijn en of Dory zin heeft haar ergens te ontmoeten?

Dory's wangen zijn gaan gloeien. Ongeduldig wipt ze van haar ene been op het andere. Maar tante Truus is nog steeds niet uitgepraat. Misschien zouden ze gelijk wat kerstinkopen kunnen doen? Tenminste . . . als Dory in de gelegenheid was . . .

Dory's ogen stralen. „Tante Truus,” zegt ze ademloos, „u bent een schat! En ik . . . ik ben de grootste boffer, die er bestaat,

want laat ik nou vanmorgen om elf uur kerstvakantie krijgen? Waar spreken we af?"

Ingespannen luistert ze naar de uitleg, die tante Truus haar geeft. Als ze nou vanaf de grote Markt rechtdoor loopt, daarna de eerste straat linksaf slaat, komt ze vanzelf bij de zaak waar ze vanmorgen tot ongeveer twaalf uur bezig zal zijn. Maar daarna . . .

„Dolgezellig!" gilt Dory. „Hebt u dan heus de hele middag vrij, tante?"

Als de telefoon al een minuut op de haak ligt, is Dory nog bezig het onverwachte nieuws te verwerken. Maar dan . . . Met een sprong komt ze de keuken binnen waar juffrouw Van Zanten juist uit een ketel kokend water in de theepot giet. „Luistert u eens!"

„Lieve help!" De huishoudster vergeet even haar ketel en van louter agitatie schenkt ze de rest van het water naast de theepot leeg. Pas de dampende waterplas op het aanrecht brengt haar tot bezinning. „Dwaas kind, dat je bent!" snauwt ze verbolgen. „Is me dat schrikken! 'k Maak me sterk, dat er niet eens wat bijzonders aan de hand is."

Maar als Dory haar vertelt van het telefoongesprek, dat ze zo juist heeft gevoerd, knikt ze bedachtzaam. „Dus . . . eh . . . je komt vanmiddag niet thuis eten?"

Uitgelaten schudt Dory haar hoofd. „Tante Truus weet een heel gezellig eethuisje," vertelt ze opgetogen. Opeens knijpt ze de huishoudster van pure vreugde in haar arm. „Stel u zich eens voor, zo maar een middag uit, samen met tante Truus! Och heden, hoe lang is dat al geleden?"

Juffrouw Van Zanten antwoordt niet direct, maar wrijft met een pijnlijk gezicht over haar arm. „Je bent een raar wicht," zegt ze ten slotte met een zucht. „Al ga je nou honderdmaal met je tante op stap, daarom hoef je mij toch geen blauwe arm te

knijpen?" Dan vult ze gauw de ketel met water om de theepot straks weer verder te kunnen bijschenken.

Zingend verdwijnt Dory naar boven. Met een handig gebaar gooit ze haar schooljurk over een hangertje. Ziezo, dat ding moet de kast maar in voorlopig. Nu ze zó deftig uitgaat straks, zal ze voor alle zekerheid tòch maar haar beste pakje aantrekken. Tante Truus zal het wat leuk vinden als ze er gezellig uit ziet!

Tante Truus . . .

Terwijl Dory zich verder klaarmaakt, verdwijnt het beeld van vaders enige zus geen ogenblik meer uit haar gedachten. Over een halfjaar zullen die onverwachte, gezellige telefoongesprekjes voorbij zijn, beseft Dory opeens met schrik. En een ogenblik valt het als een beklemming op haar. Dan zal er niemand meer zijn om gezellig mee uit te gaan. Niemand, die met zoveel belangstelling wil luisteren naar haar verhalen over school en thuis. Tante Truus gaat vertrekken. In het verre Suriname heeft oom Don al een huis voor haar klaarstaan. Oom Don, die kort na de bruiloft heel alleen is vertrokken. Natuurlijk, Dory begrijpt best, dat tante Truus de dagen, die haar nog van haar vertrek uit Holland scheiden, aftelt. Maar voor haar, Dory, zal het er beslist niet beter op worden. Enfin, ze zal er nog maar niet om treuren. „Komt tijd, komt raad,” zou vader zeggen.

Beneden propt ze haastig een paar boterhammen naar binnen. Dan . . . met wapperende haren werfelt ze het huis uit.

„Doe je muts op!” roept juffrouw Van Zanten haar na. Maar de deur is al dichtgeklapt. Hoofdschuddend ruimt de huishoudster de ontbijtboel af. „Als het kind nog es ziek thuiskomt, zal het in ieder geval haar eigen schuld zijn. Naar mij luistert ze tòch niet!”

Met een bezwaard hart neemt ze zich voor morgen tòch nog eens een hartig woordje met mijnheer te spreken. Zo eigengereid als het kind de laatste tijd is! Dat het schaap nodig wat meer

leiding moest hebben, daar is ze al lang van overtuigd. Maar ja, hoe die er nu zou moeten komen?

Als ze ten slotte de vuile bordjes in het dampende sop laat glijden, besluit ze in ieder geval vandaag haar hoofd er niet meer over te breken. Ze voelt zich opeens zó opgelucht! Want dat ze vandaag een lekker, rustig dagje zal hebben, dat is een ding, dat zeker is!

„Dory!”

Met uitgestoken armen komt de jonge, blonde vrouw op het nichtje, dat al minstens een halfuur ongeduldig door de straat heeft lopen ijsberen, af.

Een trek van blijdschap glijdt over Dory's gezicht. „Tantetje,” zucht ze, terwijl ze haar een zoen geeft dat het klappt, „wat een uitvinding van u om me zo maar een middag mee op stap te nemen.”

Tante Truus lacht. „Kind,” zegt ze, „als je wist hoe ik er zelf naar heb verlangd!”

Dan stappen ze gearmd de straat uit. Eigenlijk heeft Dory altijd het gevoel, dat tante Truus maar een klein beetje ouder is dan zijzelf. Ze lijkt nog zó jong. En jolig dat ze is! Na een stevige lunch dreutelen ze nog geen uurtje later genoeglijk babbelend door een van de grote warenhuizen. Overal is de geur van dennegroen, op bijna alle verdiepingen flonkeren de warmgekleurde lichtjes. En te midden van het geroezemoes der vele stemmen klinkt zacht de ene kerstmelodie na de andere.

Dory heeft geen ogen genoeg. Af en toe trekt ze tante Truus opgetogen aan haar arm. „Tantetje! Kijk es . . . zou vader dat mooi vinden, denkt u? En juffrouw Van Zanten? Zou die er nou eigenlijk óók wel een beetje moderne smaak op na houden?”

Opeens geeft Dory een opgewonden gillette. „Dáár, tante Truus,” roept ze, „daar gaat Troda!”

„Troda?” Tante Truus kijkt een beetje verbaasd. „Kind, wat een naam. Bedoel je die dame daar?”

Maar Dory heeft de arm van tante Truus al losgelaten en tikt lachend Troda op haar schouder.

Als deze zich verbaasd omkeert, kijkt ze pardoes in het zonnige gezicht van Dory, die met een plechtig gebaar salueert. Troda schiet in de lach en pakt als vanzelf Dory's uitgestoken linkerhand, terwijl ze even waardig teruggroet.

Hoofdschuddend is tante Truus wat dichterbijgekomen. „Dory toch! Wat een vertoning nou!”

Maar opeens worden haar ogen groot van verbazing. „Lieve help, Lies, ben jij het?”

Nu is het Dory's beurt om verwonderd te kijken, want blij verpast heeft Troda de hand van tante Truus gegrepen.

„Nee maar,” zegt ze, „Truusje, wie had dat kunnen denken?”

Uit het drukke gesprek, dat nu volgt, begrijpt Dory al gauw, dat Troda en tante Truus jaren geleden op school in dezelfde bank hebben gezeten.

Dat ze dat nu toch nooit heeft geweten! Ze wordt er een beetje opgewonden van. En als tante Truus Troda uitnodigt om samen ergens een kopje thee te gaan drinken, kent haar vreugde helemaal geen grenzen meer. Troda kijkt even op haar horloge. Ze knikt naar Dory. „Ik was juist op zoek naar wat aardige kerstcadeautjes, Dory, maar goed, een ogenblikje kan er nog wel af.”

„Dus Dory noemt jou Troda?” zegt tante Truus lachend als ze even later in een knus restaurant een plaatsje hebben gevonden.

Troda knikt. „Vanwege de padvinderij, zie je?” En dan vertelt ze tante Truus enthousiast over het vendel, dat ze heeft en waarvan Dory ook deel uitmaakt. „De naam Troda hebben de padvindsters zelf bedacht, weet je. Dat hoort er nu eenmaal bij.”

Dory knikt heftig van ja. „Weet u wat die naam betekent, tante?”

Tante schudt haar hoofd. „Geen flauw idee van, kindje. Maar ik ben er wel reuzebenieuwd naar.”

„Heel gewoon,” zegt Dory, „het is een samenstelling van twee afkortingen: Tro . . . da, trouw en dapper!”

Er twinkelt een ondeugend lichtje in de ogen van tante Truus. „Tjonge,” zegt ze, „dàt's een eer om met zo'n mooie naam door het leven te gaan!”

Troda lacht. „Als het alleen om de eer was, Truusje! Nee hoor, een padvindster weet maar al te goed, dat zo'n naam ook verplichtingen met zich meebrengt. En het kan soms een hele toer zijn zo'n mooie naam met ere te dragen, wat jij, Dory?

Dory weet niet goed wat ze hierop moet zeggen. Ze is blij, dat tante Truus opeens bedenkt, dat Troda vast wel erg veel belang zal stellen in haar toekomstplannen. En als eenmaal de woorden „Don” en „Suriname” zijn gevallen, is er bij tante Truus geen houden meer aan.

Stil genietend nipt Dory aan haar kopje thee. Het middagje uit is nog gezelliger geworden dan ze had kunnen vermoeden. Grappig, dat tante Truus en Troda elkaar eigenlijk zo opeens hebben teruggevonden. Dory begrijpt best, dat ze jaren geleden dikke vriendinnen zijn geweest. Troda is immers een schat! Altijd vriendelijk, altijd belangstellend. Even soest Dory een beetje weg. Ze moet opeens weer denken aan Troda's opmerking van daarnet over haar erenaam. Vreemd, eigenlijk had ze er nooit zo bij stilgestaan, dat Troda het ook wel eens moeilijk zou kunnen vinden een goede padvindster te zijn. Bij Troda leek alles zo vanzelfsprekend te gaan. Troda wàs trouw, daar twijfelde Dory geen ogenblik aan. Troda zou ook dapper zijn als het van haar werd gevraagd. Of zouden er misschien tòch wel ogenblikken zijn, ook in Troda's leven, dat ze echt moest vechten om het behoud van al die mooie idealen?

Dory weet het niet. Maar ze heeft ineens het gevoel, dat Troda

vanmiddag door die enkele opmerking nog dichterbij haar is komen te staan dan ooit.

Tante Truus is eindelijk uitverteld en geniet met een dromerige glimlach van haar gebakje.

Maar Troda is een beetje geschrokken opgeveerd. „Truusje, het spijt me echt, maar ik moet nu heus vertrekken! Lieve help, dat we zó lang hebben gebabbeld, wist ik niet eens. Ik zie er nog van komen, dat onze invalide kinderen volgende week niet eens een pakje mee naar huis krijgen. Ik moet nog minstens vijftiwintig cadeautjes inslaan. En na vanmiddag heb ik er geen seconde tijd meer voor.”

Dory herinnert zich opeens het briefje van de wijkzuster, dat nog ergens in haar mantelzak moet zitten. In alle haast is Dory gisteravond nog even langs haar huis gefietst om het blijde nieuws van de extra kaarten te vertellen. Maar door de plotselinge uitnodiging van tante Truus is er nu niets meer van gekomen Troda op te bellen over de kinderen, die ze daarna nog heeft bezocht. Maar die adressen kan ze dan nu wel gelijk meegeven. Zie je wel? Daar is het al. Een wit briefje, keurig in vieren gevouwen. „Wilt u het meenemen, Troda?” vraagt Dory. „De wijkzuster heeft de adressen en de leeftijden er al precies op gezet.”

Troda is een beetje verbaasd. „Dát heb je gauw voor elkaar, Dory! Een pluim op je muts, kind!” Dan stopt ze het briefje in haar tas en maakt nog gauw een afspraak met tante Truus.

Leuk, denkt Dory opgewonden, leuk, dat Troda nu toch eigenlijk óók een beetje bij ons hoort. Ze neemt zich vast voor vader alles en alles over deze heerlijke middag te vertellen. De tijd vliegt voorbij.

Als Troda er ten slotte haastig vandoor is gegaan en tante Truus nog enkele inkopen heeft gedaan, ziet Dory wel, dat er nu heus een punt moet worden gezet achter dit onverwachte feest. Over een halfuur zal tante Truus toch echt weer in de trein moeten

stappen en dan . . . Ja, dan zullen ze elkaar voorlopig misschien niet meer zien. Met de kerstdagen in ieder geval niet. Die gaat tante Truus natuurlijk bij de vader en moeder van oom Don doorbrengen. Maar . . . dat is te begrijpen, vindt Dory.

Op het perron drukt ze nog even dankbaar tantes hand. „Bedankt, tantetje, het was geweldig, hoor!”

Tante Truus lacht, maar haar ogen kijken opeens tòch weer ernstig. „Sterkte, Dory! Vergeet je niet vader de hartelijke groeten van me te doen? En . . . eh .. een gezegend kerstfeest, lieverd!”

Dory knikt. Ze begrijpt waarom tante Truus haar opeens met een stil gebaar tegen zich aan trekt en een beetje ontroerd een kus op haar voorhoofd drukt.

Vorig jaar had moeder immers de kerstdagen nog met hen meegevierd, al was ze toen al heel erg ziek geweest. Nog voor het nieuwe jaar was ze gestorven. Maar toch . . . Dory heeft al lang gevoeld, dat de komende feestdagen, ondanks alle vreugde, die ze behoren te brengen, óók zo nu en dan tòch wel verdrietige, donkere gedachten zullen geven. Ze slikt en kijkt tante Truus aan. „Vader zal er zijn,” zegt ze, als wil ze tante Truus geruststellen. „Juffrouw Van Zanten gaat een paar dagen naar haar zuster en we gaan er samen een paar mooie dagen van maken.”

Met donderend geraas is de trein binnen komen rollen. Nog even een hand, een korte groet . . . Dan verdwijnt tante Truus in het gewirwar van de haastig dringende mensen. Pas als de trein een ogenblik later vertrekt, ziet Dory haar zoekende ogen voor een van de raampjes. Ze heeft nog net gelegenheid haar hand omhoog te steken. „Tot ziens, tante Truus!” Dan zijn er alleen nog de laatste wagons, die voorbijglijden . . . de mensen, die op het perron zijn achtergebleven en de gedachten aan alles wat ze de laatste uren heeft beleefd.

Met een ruk keert Dory zich om. Ze zal nu gauw naar huis gaan.

Och, het telefoontje van vader, dat straks beslist komt, trekt toch óók wel weer.

En morgen . . .

Als Dory door de drukke straten naar huis rent, zijn er alweer zoveel dingen, die haar bezighouden! Volgende week het kerstfeest met de padvindsters . . . daarna bijna drie lange dagen alleen met vader . . .

„Hela, juffie!”

Dory schrikt op. Is ze me daar bijna tegen een dienstdoende agent opgebotst.

„Kijken waar je loopt, kind!” waarschuwt hij. Zijn gezicht staat een beetje geërgerd. Maar als hij Dory's beteuterde gezicht ziet, beginnen zijn ogen verdacht te twinkelen. „Is me dàt spurten,” moppert hij.

Dory's onrust is alweer verdwenen. „'k Zal erom denken, agent!” roept ze jolig en met een uitgelaten zwaai verdwijnt ze om de hoek.

3. Daar moet iets gebeurd zijn

„Dory!”

„Joe! ik kom!” Overmoedig schalt Dory's stem door het feestelijk versierde wijklokaal.

Even fronsd Troda haar wenkbrauwen. „Kan het iets kalmeraan, Dory? Tussen twee haakjes, je weet toch wel zeker, dat de adressen, die ik van je heb doorgekregen, in orde waren?”

Op dat ogenblik kiert achter in de zaal de deur langzaam open en het gezicht van Lieneke kijkt zoekend om een hoekje.

Dory glimlacht. Haastig knikt ze naar Troda. „Precies weet ik het niet meer,” raffelt ze, „maarre . . . ik zei u toch al, dat de wijkzuster het briefje zelf had geschreven?” Dan, met een vluchtig excuus, holt ze weg, terwijl ze opgewonden roept: „Wacht even, Lieneke!” Haar stem sterft weg als de deur met een klap achter haar in het slot valt.

Troda zucht even onhoorbaar. De meeste padvindsters zijn wel erg druk en opgewonden vanavond, maar zoals Dory heen en weer vliegt! Daarbij komt nog, dat ze ergens in haar binnenste het gevoel heeft, dat er iets niet klopt. Had ze Dory vorige week geen vijf toegangsbewijzen meegegeven? Volgens het lijstje van de wijkzuster waren er maar vier kaarten uitgereikt. Of zou ze zich hebben vergist en Dory toch maar vier kaarten hebben gegeven? Enfin, ze zal er Dory nú maar niet mee lastig vallen. 't Kind is nu veel te druk met andere dingen. Na het feest

zal wel blijken, dat die ene kaart natuurlijk tòch goed is terechtgekomen.

De klok wijst zes uur. Als Troda haar paperassen bij elkaar heeft gepakt, overvalt haar ineens een gevoel van paniek. Over een uur zal het feest beginnen! Zouden de zaken nu werkelijk allemaal in orde zijn? Straks, als de eerste gasten binnenkomen, zal ze geen ogenblik tijd meer hebben om nog ergens de helpende hand te bieden. Gehaast loopt ze naar de gang waar ze juist tegen Wietske opbotst, die met een paar attributen voor het kerstspel loopt te zeulen. „Denk je op tijd klaar te komen, Wiets?” zegt Troda, met zóveel zorg in haar stem, dat de assistent-leidster het een ogenblik uitschatert van het lachen.

„Gaat u zelf maar eens kijken,” zegt ze dan geruststellend, „ze zijn allemaal druk bezig. Dory was geloof ik net de koekblikken aan het leeghalen. Ze zou de zaak wel even verdelen, zei ze.”

Als Troda buiten adem in een van de bijzalen belandt, vindt ze daar echter haar padvindsters in volle actie. Luidruchtig weliswaar, maar met een ijver, die hartverwarmend is! Gelukkig! Even is ze bang geweest, dat de meisjes de ernst van de zaak vergeten zouden zijn. Maar dàt valt mee. Een ogenblik kijkt Troda geamuseerd naar Dory. Haar wangen gloeien en de blonde krullen hangen verward over haar voorhoofd. Het lijkt erop, dat ze wat de koekblikken betreft volledig het heft in handen heeft. Maar . . . de zaken marcheren boven verwachting.

Dory knikt haar trouwhartig toe. „Alleen nog wat tafelversiering aanbrengen, Troda, dan is de zaak voor de bakker!” Weg rent ze weer.

Troda glimlacht. Hoe intens beleeft Dory toch altijd weer de vreugde anderen te mogen helpen.

Als Troda tegen halfzeven met zorg nog eens al het gedane werk inspecteert, komt ze tot de slotsom dat er, zoals het zich nu laat aanzien, beslist niets verkeerd kan gaan.

Gezellige groene slingers sieren de witgedekte tafels. Ginds zijn een paar padvindsters bezig de kaarsen aan te steken. Wietske heeft de pick-up met kerstplaten al klaarstaan. Vlak onder de kerstboom liggen de pakjes met de kleurige linten . . .

Opeens dringt het tot Troda door, dat het wijklokaal bijna nog nooit zó'n intieme, bijna huiselijke aanblik heeft geboden. En diep in haar hart is ze er dankbaar om!

Op dat ogenblik echter zwaait de deur van de zaal open. Troda is al toegeschoten. Zie je wel, daar zijn de eerste gasten al. Met een haast onzichtbare handbeweging wenkt ze enkele padvindsters, die zich dadelijk over hun invalide vriendinnetjes ontfermen. Sommigen zijn met vader en moeder meegekomen, anderen zijn netjes thuis afgehaald, maar allemaal nemen ze met stralende ogen hun plaatsje in.

Och, wat is het nu ineens een drukte geworden in het gezellige lokaal! Overal worden genoeglijke gesprekken aangeknoopt en onafgebroken beijveren de meisjes van het muziekvendel zich om vooral de kinderen, die er nog wat onwennig bij zitten, helemaal op hun gemak te stellen. Ze knikken naar de moeders, sjouwen met gemakkelijke stoelen, brengen kussens aan . . .

En zo komt het, dat, vóór het eigenlijke feest is begonnen, iedereen zich al helemaal thuis voelt. Dat blijkt wel duidelijk uit de spontane wijze waarop het openingslied door allen wordt meegezongen:

„Daar is uit 's werelds duist're wolken:
een licht der lichten opgegaan!”

Troda voelt zich een ogenblik ontroerd bij de aanblik van al die blijde gezichten. Want hebben juist niet deze kinderen, deze vaders en moeders, elke dag opnieuw te vechten tegen de donkerheid van pijn, zorg en twijfel? Wat geweldig toch, dat ze samen

met haar padvindsters dit mag beleven vanavond! En wat zal het de meisjes zelf veel te zeggen hebben!

In een plotselinge opwelling glijden haar ogen naar Dory! Die zal zich niet minder gelukkig voelen . . .

Maar dan . . . Haar gezicht verstrakt. Wat is dat nu? Heeft ze wel goed gezien? Dory, die zoëven nog juichend meezong in het koor van blijde stemmen, glipt stil en bleek van haar plaats. Er is iets niet in orde, vast en zeker! Waar gaat ze heen? Wat is er gebeurd?

Gelukkig, Troda is niet de enige, die Dory heeft zien vertrekken. Met een snelle blik van verstandhouding is Wietske opgestaan. Ze zal wel even zien waar Dory naar toe is gegaan. Troda knikt gerustgesteld. Ze is er nu wel haast zeker van, dat ze de beide meisjes over een paar minuten weer terug zal zien. Wietske weet immers overal raad op?

Maar als deze haastig naar achteren is gelopen en toch wel een beetje bezorgd de gang op komt, hoort ze juist de voordeur met een klap dichtslaan. Wietske schrikt. Is Dory naar buiten gegaan? Maar waarom? De hele avond was er niemand zo blij en uitgelaten als zij. Een beetje aarzelend blijft ze bij de deur staan. Nee, Dory nog verder achternagaan, heeft nu geen zin meer. Ze zal al lang verdwenen zijn in een van de donkere zijstraten. Met een beklemd gevoel duwt Wietske toch nog even de deur open. Scherp turen haar ogen door de duisternis van de avond. Zie je wel? De straat ligt stil en verlaten. Nergens is ook maar enig leven te bespeuren.

Aarzelend en met een bezwaard hart keert Wietske ten slotte naar de zaal terug. Waar is Dory toch gebleven? Er moet iets gebeurd zijn! Dat staat nu wel voor haar vast. Maar wat?

Als Troda in de pauze nog even voorzichtig de andere padvindsters polst, merkt ze direct dat niemand er ook maar enig idee van heeft wat er precies aan de hand kan zijn met Dory.

Jammer! Het feest, dat zo blij, zo ongedwongen is begonnen, lijkt opeens voor Troda en haar meisjes tòch iets te missen. En hoe ze ook hun best doen om de kinderen een paar mooie, onvergetelijke uren te bezorgen, bij alles wat ze doen, lezen ze toch telkens weer de bange vraag in elkaars ogen: Dory! Waar zou ze zijn?

In het huisje van Koentje heeft de hele middag al een zenuwachtige, gespannen sfeer gehangen.

Vreemd, het lijkt wel of Koentje niet rustig meer kàn zijn! Telkens glijden zijn ogen naar de klok op de schoorsteen. En telkens zucht hij van ongeduld, omdat de wijzers nog nooit zó langzaam hebben voortgekropen als vandaag! Om vijf uur gaat moeder hem aankleden, heeft ze gezegd. En in stille verrukking heeft Koentje het heel zachtjes voor zichzelf herhaald, steeds opnieuw: „vijf uur . . . vijf uur . . . om vijf uur!”

Dan denkt hij weer aan het komende feest en aan de kerstboom, die er zal zijn. En ja, dat er ook kaarsen zullen branden, neemt Koentje al zó aan.

Och, och . . . wat een bof toch, dat het aardige meisje met de blauwe muts precies hèm heeft uitgekozen om op het kerstfeest te komen. En dat hij straks zo maar met een auto zal worden gehaald!

Soms heeft Koentje het gevoel, dat hij zijn geluk niet op kan. En al heeft moeder hem al een paar keer gewaarschuwd wat rustiger te zijn, Koentje kan zó moeilijk doen alsof er helemaal niets bijzonders aan de hand is!

Vader heeft het gelukkig goed gevonden, dat hij naar het kerstfeest ging. O ja, eerst had hij wel even gebromd, dat het toch eigenlijk niet aanging om zo maar naar een feest in het wijkgebouw te gaan, terwijl je nooit in de kerk kwam.

Maar met een zucht had moeder over Koentjes haar gestreken.

„'t Kind heeft toch al zo weinig, vader,” had ze zacht gezegd, „en als het hem nou wordt aangeboden.”

Ja, daar had vader niet veel tegenin kunnen brengen.

En dáárom is Koentje vanmiddag zo opgewonden. Daarom probeert hij telkens of hij het versje van de stille nacht, dat hij de laatste dagen al zo vaak over de radio heeft gehoord, óók kan zingen.

Maar . . . eindelijk laat de klok toch vijf heldere slagen horen. Koentje klapt in zijn handen van opwinding als hij moeder ziet binnenkomen met een echte lange broek. Met een ruk gooit hij zijn pyjamajasje uit. Want bij de broek hoort ook een blauwe, wollen trui. Dat weet Koentje nog van het vorig jaar. Och, och, wat zal hij er straks deftig uit zien! Hij probeert zoveel mogelijk mee te helpen als moeder hem zijn kleren aantrekt. En als hij tien minuten later helemaal aangekleed boven op de dekens ligt, lijkt het een ander Koentje! Zijn haar keurig gekamd, z'n gezicht fris gewassen en dan die mooie kleren!

Koentje begrijpt maar niet waarom moeder nu even een traan wegpinkt. Hij zou wel aldoor kunnen lachen. Maar huilen? Nee hoor!

„Nou nog even rustig blijven, hoor Koen,” zegt moeder. „Dan ga ik mezelf ook even verkleden.”

Koentje knikt. Weet je wat? Hij gaat liggen luisteren of hij de auto al de straat hoort binnenrijden. Zoveel auto's komen er niet langs op een dag. Koentje weet precies wat voor geluid een auto maakt. Hè, gelukkig, de wijzers van de klok lijken opeens veel meer haast te hebben dan vanmiddag.

Dáár! . . . Ja! Koentje is haastig opgeveerd. Hij heeft iets gehoord. Maar een beetje teleurgesteld zakt hij weer terug in het kussen. De auto is doorgereden. Zie je wel, dat hij het wel goed had gehoord?

Met grote ogen tuurt hij naar buiten. Ze zullen nu vast wel gauw

komen. Och, wat lijkt het al donker in de straat! En dat het koud is, ziet hij ook wel. Kijk maar eens hoe haastig de vrouw van de bakker voorbijloopt. De kraag van haar mantel heeft ze zo hoog opgezet, dat Koentje haar gezicht bijna niet eens kan zien.

Maar Koentje heeft óók een lekkere warme jas, hoor! Daar gaat moeder hem straks stevig instoppen. En dan kan de kou hem lekker geen kwaad doen.

„Zo Koen!” Daar is moeder weer.

Koentjes ogen beginnen nóg vrolijker te schitteren als hij ziet hoe mooi moeder er uit ziet. Ze heeft zo maar haar beste jurk aangetrokken en om haar hals hangt een fijn, gouden kettinkje. Moeder komt even naast Koentjes bed zitten. „Nou nog maar even geduld, hè jongen?” zegt ze. En dan turen ook moeders ogen de straat af. De auto zal nu vast wel gauw komen. Voor alle zekerheid pakt moeder nog even de gele kaart uit haar tasje. Ja, zie je wel? Om zeven uur begint het feest en het meisje met de blauwe muts heeft gezegd, dat ze toch wel tijdig klaar moest zijn. Want natuurlijk moesten er nog meer kinderen worden afgehaald! Even slaat moeder haar arm om Koentje heen. „Ben je blij, Koen?” vraagt ze.

Koentje knikt. „Nou en of!” zegt hij.

Dan kijken ze weer de straat in waar het nu héél stil is.

Ting . . . ting . . . ting . . . Zes uur is het al! Anders gaan ze om deze tijd altijd eten. Maar vandaag? Nee hoor! Koentje heeft daarstraks gauw een paar boterhammetjes opgepeuzeld. Maar lang niet zoveel als anders. Och, dat hoefde voor deze ene keer niet, had moeder gezegd. Als je toch zo maar naar een feest ging!

Als de klok kwart over zes wijst, staat moeder op. „'k Zal m'n mantel vast aandoen, kerel!”

Koentjes hart bonst van spanning. Diep in zijn hart lijken er op eens allemaal stemmen te zingen.

Als moeder haar mantel heeft dichtgeknoopt, komt ze wéér naast Koentje zitten.

Vreemd, er branden nu twee vurige plekje's op haar wangen. Koentje weet opeens zeker, dat moeder óók wel een beetje opgewonden is om het feest, dat gaat komen. Of zou moeder misschien denken, dat de auto tòch wel een beetje lang wegblijft? Koentje durft het niet te vragen. Hij zucht maar eens en kijkt weer naar buiten.

Als er opeens wéér een auto de hoek om komt schieten, houden ze allebei hun adem in. Maar de auto stopt niet voor hun huisje. En als hij voorbij is geraasd, heeft Koentje nog net gezien, dat het de auto van de dokter was. Even knijpt hij zenuwachtig in moeders hand. „Nou gaat het gauw beginnen, hè?” zegt hij.

Moeder knikt. Maar haar ogen kijken toch wel een beetje bezorgd. Waarom is de auto er nu nòg niet? Het is al bijna kwart voor zeven geworden. Als het lang duurt, zullen ze misschien niet eens meer een goed plaatsje kunnen krijgen.

Gespannen luisteren ze nu allebei naar het langzame tikken van de klok. Het is nu zó stil geworden! Vader is er ook niet. Die komt vannacht om twaalf uur pas thuis. „Geniet maar fijn, jong!” Dat had hij nog gezegd voor hij wegging vanmiddag.

En nu? Koentjes ogen kijken een beetje aarzelend naar moeder, die met saamgeknepen lippen naar buiten staart. 't Lijkt net of z'n blijheid van daarstraks niet meer zo groot is. Hij zucht weer. „Ze zijn wel laat, hè?” fluistert hij, opeens wat onzeker.

Moeder geeft geen antwoord. Ze knikt kort en kijkt naar Koentje, die er in z'n mooie kleren zo feestelijk uit ziet.

Dan . . . Ting . . . ting . . . ting! Ademloos telt Koentje de slagen . . . Vier . . . vijf . . . zes . . . zeven!

Opeens beginnen z'n lippen te trillen. Hij knakt in elkaar.

„Zeven uur!” zegt moeder hard. „Ik was er al bang voor, jongen, ze zijn het feest maar begonnen zonder ons.”

„Zonder ons?“ . . . Koentje dūrft bijna niet verder te denken. Z'n ogen worden zó groot en zó bang opeens . . . „Nee!“ roept hij angstig. Dan begint hij wild te snikken. Met een wanhopig gebaar duwt hij moeder van zich weg. „'t Is níet waar! Néé! Ik mag er óók bij zijn!“

Dicht drukt moeder z'n schokkend jongenslijfje tegen zich aan. „Stil maar, Koentje . . . 't komt wel goed,“ hapert ze, „ik . . .“ Maar dan schreit moeder zo maar opeens met Koentje mee. 't Kind had zich zó op het feest verheugd! Bijna de hele week was ie er vol van geweest. Urenlang had hij uitgezien naar de auto, die zou komen. Kijk hem daar nou liggen in z'n mooie kleren . . . Met een driftig gebaar boent moeder opeens haar tranen weg. Het volgende ogenblik gooit ze haar goeie mantel opgewonden over een stoel en met trillende stem zegt ze: „Huil d'r maar niet meer om, Koen, ze zijn het niet waard, die snertlui!“

Maar Koentje luistert niet eens. „'k Mocht toch vlak bij de kerstboom liggen?“ huilt hij. „En ze hadden voor mij óók een cadeautje . . . ik wil niet thuisblijven! Ik wil óók naar het kerstfeest! Ik wil . . .“

Moeder legt haar hand op zijn hoofd. „Stil nou toch, jongen,“ sust ze vertwijfeld. „Ik zou niet weten hoe we er zonder auto moesten komen. Trouwens . . . het feest is nu tòch al lang begonnen!“

Buiten jaagt de wind. Met een verbeterd trek om haar mond begint moeder de kachel, die ze straks al heeft dichtgezet, weer op te porren. Opeens keert ze zich naar Koentje. „Je mag vanavond je mooie pak aanhouden, jong!“ beslist ze. „Ik ga chocolademelk maken en morgen . . . morgen krijg jij van mij tòch een cadeautje. Nou? Wat zeg je ervan?“

Koentje lacht flauwtjes door zijn tranen heen.

Maar dat de plotselinge teleurstelling hem wel flink heeft aan-

gepakt, ziet moeder best aan zijn magere gezichtje, dat opeens moe lijkt!

„Nou tonen, dat je een kerel bent, Koen,” zegt ze. „D'r komen soms in het leven meer van zulke dingen. Maar als je bij de pakken neer blijft zitten, schiet je ook niks op.”

Koentjes snikken wordt nu tòch minder. In zijn keel voelt hij nog wel de dikke brok, die hem telkens wéér aan het huilen maakt, maar moeders woorden hebben hem ineens een schok gegeven. Een kerel moest ie zijn. Had moeder dàt niet gezegd? Een kerel? Koentje had eigenlijk gedacht, dat hij dat tòch nooit kon worden. Een kerel was toch groot en sterk? En hij? Hij kon niet eens lopen. Maar toch . . .

Koentje begint het opeens te begrijpen. Je kon dus ook een kerel zijn als je benen waren verlamd, als je helemaal geen grote, sterke dingen kon doen?

Ineens kijkt hij moeder dapper aan. Zijn wangen zijn rood en vlekkerig, in zijn ogen branden nog steeds de tranen. „'k Vind het fijn,” zegt hij moeilijk, „dat van die chocolademelk en het cadeautje . . . nou hebben we toch een beetje feest vanavond.” Dan zakt zijn hoofd in het kussen en stil, met gesloten ogen, wacht Koentje op de dingen, die gaan komen.

In de keuken zet moeder verdrietig een pannetje met melk op het vuur.

4. Wat nu, Dory?

Met trillende vingers draait Dory het telefoonnummer van het wijkgebouw. Nog geen vijf minuten is ze thuis. Om acht uur zou juffrouw Van Zanten met de bus vertrekken voor een korte vakantie. Tot zolang heeft ze met een bonzend hart en grote, bange ogen wat doelloos in de stad rondgefietst. En nog geen seconde is die gedachte, die verschrikkelijke gedachte, die haar opeens bij het begin van het kerstfeest te binnen was geschoten, weg geweest.

Koentje! Het jongetje met de kinderverlamming! Ze had hem vergeten! Zelfs z'n adres had ze Troda niet doorgegeven.

Pijnlijk nauwkeurig herinnert Dory zich nu opeens het bezoek, dat ze hem een week geleden heeft gebracht. Weer ziet ze in haar verbeelding z'n glanzende ogen, die zo verwachtingsvol naar haar opblikten, toen ze hem tot in de kleinste bijzonderheden alles over het kerstfeest had verteld.

Hoe was het mogelijk geweest, dat ze zó'n onvergeeflijke fout had gemaakt? Misschien door het onverwachte bezoek van tante Truus, dat er vrijwel onmiddellijk op was gevolgd? Maar nee, de dagen daarna had ze toch tijd genoeg gehad zich haar gedane belofte aan Koentje te herinneren . . .

Pas tijdens het mooie lied, dat ze vanavond met elkaar hadden gezongen, juist toen ze zich zo héél vredig en gelukkig voelde, was het haar als een verlamme schrik te binnen geschoten: Koentje!

Eén ogenblik had het geleken alsof de vrolijk versierde zaal met al de dankbare mensen om haar heen op en neer golfde. Ze had er even haar ogen om moeten sluiten. Maar toen wist ze het op eens zeker: geen seconde zou ze hier meer kunnen blijven! Geen woord zou ze meer met iemand kunnen wisselen . . . wèg moest ze . . . wèg van de plaats, die haar alleen nog scheen aan te klagen. Met knikkende knieën was ze van haar plaats gestapt.

Koentje . . . Hoelang had hij al tevergeefs zitten wachten? Hoeveel nodeloos verdriet had ze het kind aangedaan? Het leek alsof haar keel werd dichtgeknepen van angst om dit verschrikkelijke verzuim, dat ze zich ineens herinnerd had. Als in een droom had ze de weg naar buiten gezocht. Toen . . . met een wanhopige klap had ze de deur achter zich dichtgegooid. Een paar straten verder was ze met bonzend hart blijven staan. Wat moest ze doen? Teruggaan? Onmiddellijk alles aan Troda vertellen zodat Koentje misschien tòch nog gehaald zou kunnen worden? Maar wat hielp het? De vreugde zou er immers voor het kind al lang af zijn? Hij zou minstens drie kwartier te laat op het feest komen. Terwijl de gedachten wild door haar hoofd gonsden, verstreek de ene minuut na de andere. Moest ze naar Koentje toe gaan? Was ze niet verplicht, juist nu, iets van zich te laten horen? Maar zijn moeder zou misschien verschrikkelijk boos zijn!

Dory kreunde . . . Hoe kon ze dit nog ooit goed maken? Arme Koentje! Ze had hem zoveel moois beloofd . . .

En nu . . . Nu heeft Dory de telefoon van de haak gepakt in het drukkende besef, dat ze door haar wanhoop en besluiteloosheid van het laatste uur de zaak helemaal heeft verknoeid! Ze voelt het wilde bonzen van haar hart als aan de andere kant de telefoon wordt opgenomen. „Ja, hallo,” Dory's stem klinkt vreemd hees, „zoudt u mij misschien heel even de leidster van het muziekvendel kunnen geven? U spreekt met Dory Verhage.”

De seconden, die nu volgen, lijken uren. Dan . . .

Opeens hoort Dory Troda's stem, die ongerust zegt: „Dory, ben je het heus?”

Dory slikt. „Ik ben maar naar huis gegaan, Troda,” zegt ze moeilijk. „Ik heb een onvergeeflijke stommitteit uitgehaald. Pas vanavond schoot me te binnen, dat ik vergeten had de naam van Koentje Visser aan u door te geven. Het is een verlamd jongetje. Ik had zijn moeder een kaart gegeven en beloofd, dat hij met de auto zou worden gehaald.”

„Dory!” Er klinkt ontzetting in de stem van Troda.

Een ogenblik is het stil.

„Dus daarom miste ik die ene kaart,” zegt Troda langzaam. „Ik was er al niet helemaal zeker van en had het je eigenlijk nog vóór de aanvang van de avond willen vragen. Maar je was zó druk en ja . . . we waren feitelijk allemáál zo vol van de komende gebeurtenissen! Als ik het wèl had gevraagd, hadden we de zaak misschien tòch nog tijdig tot een oplossing kunnen brengen. Kind, wat spijt me dat nu toch! Dus daarom ben je zo hals-over-kop naar huis gegaan? Heb je het kind al opgezocht?”

Na een lange pauze komt Dory's antwoord. Het lijkt op een snik. „'k Durf niet, Troda . . . z'n moeder zal woedend zijn.”

„T'ja.” Troda aarzelt. Maar opeens zegt ze vastbesloten: „We moeten dit toch wèl rechtzetten, Dory. En als het kan zo gauw mogelijk. Geef me in ieder geval even de naam op van het jongetje, wil je? Ook zijn juiste adres graag.”

„Koentje Visser,” zegt Dory toonloos. „Hij woont in de Wagenstraat op nummer zeventien.” Het begint te schemeren voor haar ogen. Langzaam beginnen over haar gezicht de warme tranen te druppelen. „Troda,” snikt ze opeens, „doet ú het maar. Ik kàn het niet, heus, ik durf er niet meer naar toe!”

„Vergeet niet, dat je padvindster bent, Dory,” zegt Troda vriendelijk, maar toch heel beslist ineens. „En dat behoor je te blijven onder alle omstandigheden! Ontrouw z'jn, ja, dat is verdrietig,

zowel voor jezelf als voor anderen. Maar ontrouw blijven, dat is in strijd met je padvindstersbelofte! Toe, Dory . . . neem jezelf onder handen. Misschien kan er nog wel meer goed worden gemaakt dan je ooit zou denken.”

Maar Dory heeft geen moed meer om Troda een verder antwoord te geven. „Tot ziens, Troda,” zegt ze verslagen, „u weet nu in ieder geval waar ik ben.”

Op dat ogenblik beseft Troda, die tòch diep in haar hart vast heeft gerekend op een uiteindelijke overwinning van Dory's kant, dat deze het gesprek abrupt heeft afgebroken . . .

In de zaal zijn juist de gordijnen opengegaan. Het kerstspel is aan de beurt en zoëven zijn bijna alle lichten uitgefloept. Alleen twee reusachtige schijnwerpers zetten het podium in volle gloed. Stilletjes gaat Troda op een van de achterste stoelen zitten. De meisjes kunnen het wel alleen af. Aan de ene kant is ze blij, dat ze nu een kwartier lang niets zal behoeven te zeggen. Het telefoongesprek van zoëven heeft haar tòch wel meer geschokt dan zezelf beseft. De gedachte aan het zieke kind, dat door de zorgeloosheid van Dory en eigenlijk óók wel een beetje door haar eigen onoplettendheid zo maar is vergeten, laat haar niet meer los. En terwijl haar ogen schijnbaar onafgebroken de bewegingen van de meisjes op het podium volgen, rijpt ergens in haar hoofd een plan. Er móet iets aan worden gedaan! Vóór alle dingen staat dat al dadelijk bij Troda vast. Maar wat? Na het kerstfeest zal het te laat zijn om nog naar de Wagenstraat te gaan. Eer de zaal aan kant is, alles weer netjes gemaakt en opgeruimd is . . . Nee, ze moet er iets anders op bedenken.

Morgen is het zaterdag, bepeinst Troda, zondag en maandag is het kerstfeest . . . De meeste padvindsters zullen dus morgen druk genoeg zijn met hun persoonlijke belangen. Maar toch . . . Zou ze morgen tòch nog niet iets voor elkaar kunnen krijgen?

Ten slotte hadden ze ook wel iets goed te maken aan het kind . . . Voor de kinderen, die nu nog vlak voor en om haar heen zitten, is het kerstfeest met de padvindsters tot op dit ogenblik iets geweldig geweest! Troda ziet het aan hun rode wangen, hun stralende ogen . . .

Als de laatste woorden van het kerstspel zijn verklonken en de lichten weer zijn aangestoken, is het dominee De Jong, die als eregast van deze avond, niet alleen de kinderen, maar ook hun vaders en moeders die vrede, waarover ze al eerder op de avond samen hebben gezongen, toewenst in hun hart. De vrede, die slechts te vinden is door het geloof in Jezus, de Koning van het feest, dat ze nu samen hebben gevierd. Wat wordt er geluisterd! En als ten slotte al die kleine en grote mensen samen de engelenzang gaan zingen, dan hebben de padvindsters het gevoel, dat ze zich vanavond niet alleen hebben ingespannen, maar dat ze bovenal iets van blijvende waarde mochten brengen aan deze kleine groep kinderen, die juist dit alles zo intens hebben meebeleefd!

Het uitdelen van de pakjes is nu in een ogenblik gebeurd.

Och, het kan niet anders of dankbaar schudden de gasten bij het naar huis gaan Troda's hand.

Troda knikt en lacht. Af en toe strijkt ze over een blonde krulbol . . . Maar als ten slotte alle gasten zijn verdwenen, keert ze zich om. Haar gezicht staat opeens ernstig. Met een enkele arm-beweging geeft ze het stilte-signaal.

Nog geen minuut later hebben alle padvindsters zich om haar heen verzameld.

„Voor we verder gaan met opruimen, meisjes,” zegt Troda, gespannen, „nog één ding.” Dan vertelt ze van het telefoontje, dat ze halverwege de avond heeft gehad. Nee Dory's naam noemt ze niet. Dàt komt er voor de andere padvindsters minder op aan, vindt ze. Maar wèl vertelt ze van Koentje, die vast en zeker uren-

lang heeft uitgekeken naar dit feest en ten slotte tot de ontdekking heeft moeten komen, dat er niemand, maar dan ook niemand, aan had gedacht hem te komen halen.

De padvindsters schrikken.

Maar Troda praat nu rustig verder. Het plan, dat ze straks heeft bedacht, begint haar hoe langer hoe mooier te lijken . . . „Mijn vraag is nu deze: op hoeveel vrijwilligsters kan ik rekenen, die morgenmiddag om vijf uur met me mee willen gaan naar Koentje? Ik wil proberen hem thuis te verrassen. Misschien lukt het niet. Maar slagen we er wèl in, dan hebben we tenminste de voldoening, dat we Koentje tòch niet helemaal in de steek hebben gelaten.”

Troda is verrast als er nog geen seconde later minstens tien handen omhooggaan. Natuurlijk, ze begrijpt best, dat sommige meisjes thuis moeten zijn, dat anderen juist op reis zouden gaan . . . Maar met het groepje dat ze nu heeft, zal er immers tòch nog best iets voor Koentje gedaan kunnen worden? Dankbaar kijkt ze de kring rond. „Morgenmiddag om kwart voor vijf reken ik dus op jullie. Op de hoek van de Wagenstraat. Is dat afgesproken?”

Troda is blij, dat de meisjes toch niet op het idee komen om deze pijnlijke vergissing, waarover ze hen zojuist heeft verteld, in verband te brengen met Dory's overhaast vertrek. O ja, er wordt nog wel over haar gepraat . . .

„Dory zag spierwit, toen ze wegging,” weet een van de padvindsters te vertellen . . .

Een ogenblik kijkt Wietske Troda nadenkend en bezorgd aan . . . Troda knikt. „Dory heeft me al laten weten, dat ze zich wat minder prettig voelde,” zegt ze rustig, „dus dat raadsel is nu tenminste ook opgelost.”

Dan gaan ze weer allemaal aan de slag. De kaarsen worden uitgeblazen, de tafels afgeruimd, de vuile kopjes verdwijnen naar

het keukentje waar twee van de padvindsters al met schone theedoeken klaarstaan voor de afwas.

Och, zo met elkaar is het werk in een ommezien gebeurd en als een halfuur later de lichten in het wijkgebouw uitgaan, is alles weer keurig aan kant! Het lijkt haast alsof er helemaal geen zesting mensen bij elkaar zijn geweest om samen het kerstfeest te vieren. Maar de kinderen, die ervan hebben genoten en de padvindsters, die nu met een vrolijke groet naar huis rijden, weten wel beter! Het is een heerlijke avond geweest!

Ja, toen Koentjes vader hoorde wat er was terechtgekomen van het kerstfeest in het wijkgebouw was hij wel erg boos geworden! „Wat heb ik je gezegd?” foeterde hij tegen moeder, „je had je niet met dat padvindersgedoetje moeten inlaten. Maar het gebeurt niet weer! Het is voorgoed afgelopen met dergelijke onzin!” Koentje was er een beetje van geschrokken. Ja, verdrietig voelde hij zich nog wel om alles wat er was gebeurd, maar boos, driftig net als vader, dat was hij toch niet. En vanmorgen, toen moeder zo maar een prachtig postzegelalbum voor hem had meegebracht uit de stad had Koentje er bijna alles om kunnen vergeten, zó blij was hij ermee geweest.

Vader is nu ook thuis. Die zit in zijn schone overhemd aan tafel en leest de krant. Een uurtje geleden heeft hij voor Koentje een leuk, klein kerstboompje gekocht. Moeder heeft het dadelijk versierd. En nu . . . Nu gaat moeder koffie zetten. Koentje heeft net een gevoel alsof het al zondag is, zó gezellig wordt het in huis! En het heerlijkste is wel, dat vader twee hele dagen niet hoeft te werken! Dat komt natuurlijk, omdat het morgen en overmorgen kerst is.

Koentjes beste broek en zijn mooie trui heeft moeder weer opgeborgen. O ja, Koentje moet nog wel telkens denken aan de gele kaart en aan het feest waar hij zo graag naar toe had willen gaan.

Maar hij probeert tòch om er niet meer over te praten. En nu moeder zo'n groot cadeau voor hem heeft meegebracht, heeft hij alweer een heleboel andere dingen om over na te denken . . . Wat een massa postzegels kan hij in dat boek plakken! En wat een mooie!

Opeens . . . Koentje kijkt op. Heeft hij iets gehoord buiten? 't Leek precies of er een fiets tegen het raam werd gezet.

Maar dan . . . Hij krijgt een kleur als vuur. Met angstige ogen kijkt hij naar vader. Nee, vader heeft de dame van wie de fiets was, niet gezien.

Dan . . . tingelingeling!! galmt het ineens. Koentje krimpt in elkaar. Hij was er al bang voor: de dame heeft aangebeld. En nu . . . O, wat zal er nú toch gebeuren? Hij weet helemaal niet wat de dame komt doen. Maar . . . hij heeft haar blauwe muts gezien, net zo'n muts als het meisje op had, dat hem de kaart voor het kerstfeest was komen brengen.

Vader is opgestaan. „Is d'r iemand, Koen?”

„Ik . . . eh . . . ik geloof het wel,” stottert hij. Dan duikt hij angstig onder de dekens weg. Vader is naar de gang gegaan. Nu gaat de voordeur open. O . . . nee! nee! Hij durft bijna niet te luisteren. Tòch hoort hij de stem van de dame. Maar dat vader erg boos terugpraat, dat hoort hij óók wel! Koentje heeft zijn vingers in zijn oren gestopt. Als vader nu maar niet zo lelijk doet tegen die vreemde dame! Koentje weet best hoe driftig vader kan zijn als hij boos is.

Opeens schrikt hij. De kamerdeur is weer opengegaan. Vader staat in de opening. En . . . o . . . Koentjes ogen gaan wijdopen van verbazing. Daar laat vader zo maar de dame met de blauwe muts de kamer ingaan.

„Een ogenblikje,” zegt vader. „Ik zal er tòch eerst met mijn vrouw over moeten spreken.” Vreemd, het lijkt net of hij toch niet meer zo boos is als daarstraks.

Vader geeft de dame een stoel en gaat naar de keuken. Koentje kijkt verlegen voor zich uit.

Maar de dame niet. Die steekt vriendelijk haar hand naar hem uit en zegt: „Dag Koentje! Dus jou hadden ze vergeten om naar het kerstfeest te laten gaan?”

Koentje kijkt erg verwonderd opeens. Die dame schijnt er alles van te weten. Hij knikt. Verlegen plukt hij aan zijn pyjamasje. Gelukkig, daar gaat de deur weer open. Met een verbaasd gezicht komt moeder de kamer in. Nee, erg vriendelijk is ze niet als de dame opstaat om haar te groeten. „Dus u wilt iets voor onze Koentje doen?” vraagt ze, nog altijd een beetje wantrouwend. „Eerlijk gezegd, veel voelen we er niet voor en als het aan mijn man had gelegen . . .”

Vader is met een stug gezicht in zijn stoel gaan zitten. „Nou ja,” zegt hij ten slotte, „’t is natuurlijk zoals de juffrouw zegt, vergissen is menselijk. Alleen . . . als je eigen kind daar de dupe van moet worden, dan sta je toch zeker direct op je achterste benen?”

De dame knikt. „Mijnheer Visser,” zegt ze vriendelijk, „ik heb u al gezegd hoe we er allemaal van geschrokken waren. En omdat we voelden, dat we Koentje toch iets van het feest moesten vergoeden, heb ik tien padvindsters bereid gevonden vanmiddag met me mee te gaan. Toe, probeert u alstublieft al het vervelende van gisteravond te vergeten. Wij willen het óók zo graag! Daarom ben ik naar u toe gekomen.”

Nu kijken vader en moeder allebei naar Koentje, die er werkelijk niets meer van begrijpt. Wat zegt de dame? Tien padvindsters? Speciaal voor hem?

Moeder knikt langzaam.

Dan doet vader een lange haal aan zijn pijp en zegt aarzelend: „Nou, vooruit dan. Als u het dan met alle geweld wilt . . .”

De dame met de blauwe muts kijkt opeens zó blij! „Och,” zegt ze,

„wat vind ik dät heerlijk!” Dan staat ze op en gaat naar buiten. Koentje ziet, dat ze vrolijk met haar hand wenkt. Hè, nu lijkt het ineens alsof de hele straat vol leven is! Koentje hoort nog meer fietsen. Daar klinken stemmen en dan... ooooooh! Hij krijgt een kleur van blijdschap. Daar komen nog veel meer meisjes aan met blauwe mutsen. Eén van hen draagt een prachtig versierd kerstboompje en dat meisje daar... Koentje heeft geen ogen genoeg om te kijken. Maar het lijkt opeens of diezelfde blijdschap van gisteren zo maar is teruggekomen in zijn hart.

Moeder, die nu toch óók wel een beetje verlegen is met het onverwachte bezoek, komt vlak naast hem zitten. Ze knikt Koentje toe. „Wat een verrassing is dat nou, hè?”

De meisjes komen één voor één het kamertje binnen. Och, wat is het er nu vol. Natuurlijk zijn er niet eens stoelen genoeg om op te zitten, maar de dame zegt, dat dat helemaal niet hoeft.

Als iedereen Koentje hartelijk een hand heeft gegeven, wordt het opeens stil...

Vader staat helemaal in de andere hoek. Hij probeert maar aldoor om net zo stug te blijven kijken als daarstraks. Maar toch... helemaal lukt hem dat echt niet meer. Diep in zijn hart moet Koentje er opeens een beetje om lachen.

„Koentje,” zegt de dame dan. „Je hebt zeker al begrepen wat er is gebeurd?” Dan vertelt ze van de vergissing, van hun onrust, toen ze bemerkten wat er was gebeurd en... ook van het plannetje, dat ze toen samen hadden gemaakt om bij Koentje thuis toch nog een beetje kerstfeest te vieren.

Koentje luistert ademloos. De meisjes hebben het kerstboompje vlak voor hem op tafel gezet. En op zijn dekens... daar liggen wel drie pakjes en een heleboel sinaasappels... En och, zelfs nog een heerlijke doos met chocoladekransjes.

Als de dame Koentje alles heeft verteld, keert ze zich om. En

dan . . . Dan gaan de meisjes voor hem zingen. Zo maar in de kamer, net alsof het nu feest is.
Koentje straalt!

„In Bethlehems stal,
lag Christus de Heer,
in doeken gehuld,
als kindje ter neer.
Voor Hem was geen plaats meer
in herberg of huis;
Zijn wieg was een kribbe, Zijn troon was een kruis.”

Als het lied uit is, pakt de dame een dik boek, dat ze heeft meegebracht. „Dat is de kinderbijbel, Koentje,” zegt ze. „Gisteravond op ons feest in het wijkgebouw hebben we er óók uit voorgelezen. Maar omdat jij er toen niet bij kon zijn, ga ik het mooie verhaal over het allereerste kerstfeest, dat er was op de wereld nog eens helemaal alleen voor jou lezen.”

En dan luisteren ze allemaal. Koentje . . . en de meisjes . . . Maar vader en moeder ook! Koentje heeft het verhaal ook al over de radio gehoord, vorige week. Maar wat geeft dat? 't Is eigenlijk zó mooi, dat je er wel twintig keer naar kunt luisteren.

En als hij nog eens weer hoort vertellen over het Kindje, dat op de aarde kwam om alle mensen gelukkig te maken, begrijpt hij opeens heel goed waarom het nu morgen kerstfeest is en waarom de mensen juist dàn zo blij behoren te zijn.

Och heden, als het verhaal uit is, gaan de meisjes wéér zingen en dan mag Koentje nog een lied opgeven.

Het wordt een onverwacht, blij feest en als de meisjes na een poosje toch echt weer naar huis moeten en met een hartelijke handdruk van hem afscheid nemen, heeft hij een gevoel alsof er iets heel moois is gebeurd. Wie had dát nu toch kunnen denken?

Vader, die vanmiddag nog zo boos was, schudt verwonderd zijn hoofd als Koentje zijn cadeautjes gaat uitpakken: een boek... een blokfluit...

Moeder krijgt er tranen van in haar ogen. „Die mensen hebben hun best gedaan, vader,” zegt ze. „En je kon wel zien, dat ze er echt spijt van hadden, dat Koentje niet bij hun feest was geweest. 't Was tòch mooi, dat ze het zó weer goed wilden maken.”

Vader schudt zijn hoofd. „'k Had het niet gedacht,” zegt hij langzaam, „'t valt me gerust mee, moeder.”

Koentje kijkt een beetje nadenkend voor zich uit. Vreemd, piekert hij, het meisje van de kaart was er niet bij zoëven. Zou ze misschien ziek zijn geweest? Jammer, dat hij haar net heeft gemist. Dan pakt hij het boek, dat hij heeft gekregen, en begint er met een blij gezicht in te bladeren . . .

5. Een verdrietige beslissing

Voor Dory is het net of de glans van de kerstdagen eraf is. Toch is het thuis gezelliger dan het in weken is geweest. Nu de huishoudster er niet is, heeft ze samen met vader voor het eten gezorgd. Wat een gezellige zaterdagmiddag is dat geworden, zo met z'n tweetjes in de keuken! Dory heeft genoten.

Alleen die nare gedachten, diep in haar hart, die kan ze maar niet wegduwen. En die zijn er ook oorzaak van, dat ze telkens net even te hard lacht en op sommige ogenblikken te opgewonden doet.

Een enkele keer heeft vader haar al eens opmerkzaam aangekeken. En juist als ze samen rustig genieten van een lekker kopje koffie zegt hij, een beetje aarzelend: „Er is toch niets, Dory?”

„Met mij?” Van schrik verslikt Dory zich in haar koffie, zodat de rest van het antwoord haar bespaard blijft. Toch schudt ze nog eens voor alle zekerheid haar hoofd. „Maak je om mij geen zorgen, vaders! 'k Ben veel te blij, dat we zulke gezellige dagen voor de boeg hebben.”

Dan is vader gelukkig gerustgesteld.

Dory heeft de huiskamer met wat dennetakken versierd en hier en daar staat een vrolijke kandelaar. Nog maar nauwelijks is de schemering aangebroken of overal steekt Dory de kaarsen aan, die al dadelijk met hun warme gloed zo'n aparte, feestelijke sfeer aan deze avond geven.

Vader heeft de piano opengeslagen en dan breken voor Dory weer een paar uur van zoveel huiselijke gezelligheid aan, dat ze

zich ineens niet meer kan indenken hoe eenzaam ze zich soms voelt, hoe klein en verloren in dit grote, stille huis. Maar ja, vader is ten slotte maar zelden zo helemaal voor haar alleen thuis. Een beetje dromerig kijkt Dory naar vaders handen, die als in gedachten over de witte toetsen glijden. Zijn hoofd beweegt op het ritme van de muziek mee. Opeens ziet Dory, dat vaders haar al een beetje grijs begint te worden. Het geeft haar een schok. Misschien dat vader het óók lang niet altijd gemakkelijk vindt om het leven te nemen zoals het is, bepeinst ze. Zó oud is vader toch ook niet en als je dan al zo helemaal alleen komt te staan voor alle dingen.

„Dory,” zegt vader, „zing es mee, kind.”

Even moet ze het gevoel van onbehagen, dat haar opeens bekruipt, wegduwen. Zingen moet ze. Zingen misschien over het komende feest, over Jezus en over Zijn liefde . . . Dat is immers zo moeilijk als je hart verder dan ooit van al die mooie dingen vandaan is? Als je voor jezelf voelt dat je anders, in ieder geval béter het kerstfeest tegemoet had kunnen gaan?

Maar Dory knikt en zoekt in de bundel. Ze weet best welke liederen vader het liefst met haar doorneemt.

Als even later haar stem door de kamer klinkt, lijkt alles zó goed, zó vredig.

„O Kindeke klein! O Kindeke teer!
Gij zijt ons uitverkoren, Heer!
Ik geef U heel het harte mijn,
och, laat mij eeuwig bij U zijn!
O Kindeke klein! O Kindeke teer!”

Het lied lijkt op een gebed, ontdekt Dory opeens. Maar tegelijkertijd voelt ze, dat de rijkdom van de woorden ditmaal haar eigen hart voorbijgaat. Het lijkt zo vreemd . . . zo onwezenlijk . . . maar het is zo.

Dory weet, dat het komt door Koentje, door haar zorgeloosheid. Maar . . . nog meer door het feit, dat ze heeft verzuimd haar fout te herstellen.

„Dory?” Vader lacht. „Je droomde een beetje, is het niet? Vond je het lied zó mooi?”

„Prachtig,” zucht Dory, terwijl ze voelt, dat er tòch een kleur van schaamte over haar gezicht trekt. Maar vader kàn immers niet weten waar haar gedachten telkens heentrekken? En Dory heeft zich vast voorgenomen hem deze dagen onder geen enkele voorwaarde met haar eigen problemen lastig te vallen. Trouwens, vader zou misschien zó teleurgesteld zijn als hij hoorde wat er deze week was gebeurd! Een beetje abrupt staat ze op. „Nog een kopje koffie, vader?”

Och, en dan vliegen de kerstdagen, waar ze zich allebei zó lang op hadden verheugd, eigenlijk als vanzelf voorbij. 's Zondagsmorgens gaan ze samen naar de kerk, 's middags op bezoek bij een oude kennis van vader. De volgende dag naar een kerstzangdienst.

Maar vóór vader weer naar zijn werk gaat, de dinsdag na kerst, legt hij nog even zijn hand op Dory's hoofd. „We hebben het goed gehad samen, niet? Bedankt voor al je goede zorgen, grote dochter van me!”

Dory krijgt er een kleur van. En opeens weet ze, dat vader juist in deze dagen misschien meer dan ooit zal hebben gedacht aan moeder, die nu bijna een jaar niet meer bij hen is. Ze lacht een beetje verward, omdat ze tegelijkertijd vaders woorden voelt als een felle aanklacht.

Grote dochter van me. 't Zou wat! Groot was je, als je de moed had om dingen, die je zelf had verknoeid, zonder meer goed te maken. Als je er eerlijk mee voor de dag durfde komen . . . als je trouw was in alle dingen . . .

Als vader is vertrokken en het huis opeens weer leeg lijkt, weet Dory plotseling wat ze zal gaan doen. Straks zal juffrouw Van Zanten weer thuiskomen, dus met de huishouding hoeft ze zich nu niet langer te bemoeien. Maar boven... op haar kamertje... Tja, dáár lijkt het al wekenlang verre van opgeruimd.

Heden, Dory krijgt opeens zo'n onbedwingbaar verlangen de hele zaak daar eens netjes op poten te gaan zetten! Met drie treden tegelijk springt ze de trap op... een oude schort van juffrouw Van Zanten gooit ze haastig over haar schone jurk... Ziezo, de schoonmaak kan beginnen!

Eerst maar eens de boekenkast leeghalen, want hoeveel papierprullen ze daar in de loop van de weken al niet bij heeft gestopt... versjes, briefjes met aantekeningen van haar rondleider, enkele uitgewerkte spelen. Het treft Dory opeens hoe eigenlijk alles wat ze zo telkens in handen krijgt één en al padvinderij is. Jammer, want juist dat maakt haar toch weer een beetje triest. Dory kijkt naar het lijstje, dat juist tussen de boeken vandaan is gekomen. Het lijstje, dat ze maar even had weggestopt, omdat er aan de muur van haar slaapkamer geen plekje meer vrij voor was.

„Padvinderswet” staat er met grote, duidelijke letters boven de lijst. Eens, in een ijverige bui, heeft ze die letters er zelf op getekend. O nee, wat de andere zinnen vertellen weet ze wel zonder dat ze ernaar hoeft te kijken. De padvinderswet. Onwillekeurig begint Dory toch één voor één de regels te repeteren. Een padvindster is eerlijk. Een padvindster is trouw. Een padvindster...

Hè, met een geërgerd gebaar legt Dory het lijstje boven op de stapel tijdschriften. Waarom denkt ze nu niet aan andere dingen? Waarom neemt ze nu niet een duik in haar fotoalbum in plaats van dat geknies over zo'n papieren prul? Die misselijke gebeurtenis vlak voor de kerstdagen heeft haar al ellende genoeg be-

zorgd. Waarom kan ze niet alles vergeten? Ja, waarom niet? Weer ziet Dory het lijstje en de gedachte eraan wordt haar ineens tot een ondraaglijke kwelling. Met grote, donkere ogen móet ze kijken, al maar kijken naar de woorden, die met haar verdriet schijnen te spotten. „Een padvindster is trouw, Dory. Trouw! trouw! trouw!

Met een ruk gooit Dory haar hoofd naar achteren. „Dus,” zegt ze opeens hardop, terwijl in haar ogen de angst groeit, „dus dat betekent, dat ik eigenlijk helemaal geen padvindster meer zou kunnen zijn! Trouw? Dat was ik immers niet?”

Ze schrikt van haar eigen stem. Maar de woorden, die ze zoëven als in een droom heeft gezegd, laten haar niet meer los.

En plotseling wéét ze wat ze al die dagen al heeft gevoeld: ze hóórt er niet meer bij! Ze heeft immers in haar eigen hart al het mooie, dat er was in het spel van de padvinderij totaal bedorven? Nou ja, dat zelfs een padvindster niet volmaakt is, dat weet Dory ook wel. Maar dit... deze zaak met Koentje, haar verregaande vergeetachtigheid tegenover zó'n stakkerig kind! Was dat niet ontzettend? Was het niet een aanfluiting voor het hele vendel?

Met een machteloos gebaar grijpt Dory opeens het lijstje van de stapel tijdschriften. Dáár dan! Het ding kletst tegen de grond en blijft vlak voor haar voeten liggen. In het glas zit een diepe barst, maar Dory kijkt niet eens meer. Met trillende vingers grijpt ze naar haar blocnote, dan schuift ze aan haar bureautje. Ze zal het zeggen! Troda moet nu maar gelijk weten, dat ze vanaf vandaag maar liever een punt zet achter alles wat haar nog langer bindt aan de padvinderij. Dat is toch de beste oplossing? Ze kàn het spel immers niet meespelen zoals het moet?

Terwijl overal om haar heen de boeken op de grond liggen en de kamer een haast troosteloze aanblik geeft, schrijft Dory gehaast de ene regel na de andere.

„U zult wel begrijpen, Troda, dat ik niet meer kan komen na wat er vorige week is gebeurd. Als je tóch niet kunt nakomen wat je hebt beloofd! Weest u maar blij, dat u met ere van me af bent, want aan een padvindster zoals ik was, had u toch niets. Ik vergeet altijd zóveel en als ik blijf zullen er misschien nog véél meer nare dingen volgen. Ik zal het jammer vinden u niet meer te zien. Bedankt voor uw vriendschap, Troda, en de hartelijke groeten aan de anderen.”

Als Dory de brief in de enveloppe heeft gedaan, blijft ze een ogenblik verdrietig voor zich uit staren. Dan gooit ze de oude schort van juffrouw Van Zanten op de grond, pakt haar mantel uit de kast en holt naar beneden.

Buiten is het vinnig koud. Maar Dory merkt het niet eens. De wind speelt met haar blonde haren, grijpt haar mee in een wilde ren.

Nog geen vijf minuten later ploft de brief in de bus. En op datzelfde ogenblik beseft Dory, dat er nu geen ontkomen meer aan is. Voortaan zal er voor haar geen padvinderij meer zijn. Alleen . . . Nee, aan vader zal ze al deze dingen maar niet vertellen. Die zal het misschien niet eens merken, dat ze voortaan op woensdagavond thuis zal zijn. En anders . . . Nou ja, dan zal ze zich wel buitenshuis vermaken. In ieder geval, vader heeft al genoeg zorgen aan zijn hoofd om zich ook nog te vermoeien met de perikelen van zijn grote dochter.

Ernstiger dan ooit probeert Troda nu al enkele seconden lang Dory's blik gevangen te houden. „Dory, kindje toch, waarom maak je de dingen toch zo moeilijk voor jezelf?”

Dory speelt met de franje van het kleedje, dat op tafel ligt. Dan haalt ze onverschillig haar schouders op. Ze had niet verwacht,

dat Troda, na de ontvangst van haar briefje, hals-over-kop naar haar huis zou komen. Gelukkig maar, dat juffrouw Van Zanten niet verder had gevraagd. Tja... ze had Troda natuurlijk wel binnen moeten laten. Maar als ze nu toch had besloten geen padvindster meer te blijven, wat had een gesprek als dit dan voor zin? „Weet je nog hoe we het samen hebben gezongen, Dory, op onze laatste opkomst? Ik zal steeds ernstig trachten, héél toegewijd. God, schenk mij daartoe krachten...” Misschien is het vreemd, maar even had ik die avond de gedachte, dat de diepte van dat overbekende lied je ontging, zó ging je op in de melodie, in je gitaarspel. En nu . . .”

Dory kijkt op. Wat bedoelt Troda? Wat gaat ze zeggen? Maar Troda praat rustig verder alsof het slechts gewone dingen zijn waarover ze samen spreken.

„Padvindster, echt padvindster zijn zoals het eigenlijk van je wordt gevraagd, kun je nooit, Dory. En hélemaal niet in eigen kracht. Eerlijkheid, trouw, waarheid en reinheid, het zijn allemaal dingen waarvan je alleen een beetje terechtbrengen zult als je iedere dag opnieuw vraagt: „Gòd, wilt Gij me erbij helpen?” Juist als je aan die hoofdzaak voorbijgaat, kom je telkens weer vol wanhoop te staan voor je eigen, hopeloze onmacht, voor allerlei mislukkingen en de meest dwaze vergissingen. Tja, en dan kàn ik me begrijpen, dat je opeens ook geen moed meer hebt voor de toekomst.”

Dory huivert. Ze voelt opeens, dat Troda gelijk heeft. Haar hele leven, haar eerlijk pogen tot op heden is immers altijd maar betrekkelijk oppervlakkig geweest. Nou ja, omdat ze altijd naar de kerk ging was ze vanzelf terechtgekomen bij de christelijke padvinderij. Ze bad ook wel en als vader er was, lezen ze samen trouw uit de bijbel. Maar verder? Was ze tot op vandaag wel ooit eens verder gekomen? Hād ze werkelijk de dingen, waarmee je ook als padvindster zo nu en dan in de knoop kon zitten, wel

echt bewust in de kracht van God aangepakt? Had ze Hem wel eens Zijn gang laten gaan in haar leven?

Toch . . . Onwillig schudt ze haar hoofd. „Laat me maar, Troda. Zoals u het zegt, zal ik het tòch nooit kunnen. Ik ben nu eenmaal anders.”

Vreemd, Dory's blik, die een ogenblik tevoren nog iets had van moedeloosheid, lijkt nu haast onverschillig. Ze heeft plotseling het gevoel gekregen alsof alle dingen, die nog maar iets met de padvinderij te maken hebben, zelfs de aanwezigheid van Troda, haar volkomen koud laten. Heeft Troda er iets van gemerkt? Met een zucht staat ze op. „Het spijt me, Dory, dat we tòch deze zaak niet tot een oplossing konden brengen. Ik had er zó op gehoopt, weet je!”

Dory haalt haar schouders op en bijt op haar lip. Dat Troda nog vóór de kerstdagen de kleine Koentje, om wie al deze narigheid is ontstaan, zelf heeft opgezocht, weet ze. Lieneke, met wie ze de eerste kerstdag nog even was opgelopen, had het haar verteld. En hoewel het Dory aan de ene kant heeft opgelucht, aan de andere kant heeft het geleken alsof de schaamte in haar hart nòg zwaarder ging drukken. Had zijzelf niet iets bij Koentje goed te maken? Ging het aan daar Troda en een groep vrijwilligsters voor te laten opdraaien?

Aarzelend legt Dory haar hand in die van de leidster. Troda kijkt haar vriendelijk aan. Zou ze dan toch nog proberen . . .

Maar dan gooit ze haar hoofd met een ruk achterover. „Bedankt, Troda, erg leuk, dat u me nog even kwam opzoeken. Maar heus, het is beter zo . . .”

Troda heeft het begrepen. Maar als ze bij de deur is, keert ze zich tòch nog even om. „Mocht je ooit voelen, dat al die dingen, die je nu zo maar uit je leven bant, wèl weer zin voor je krijgen, Dory, zoek me dan nog eens op, wil je?”

Dory knikt. „Afgesproken, Troda!”

Een ogenblik haalt ze verruimd adem als Troda de voordeur achter zich in het slot heeft getrokken. Dan gaat ze de lege huiskamer binnen en zakt landerig op de bank neer. Nu is het voorbij, voorgoed. Nu zullen haar woensdagavonden niet meer dat gespannen bezig zijn kennen, niet meer dat vol verwachting uitzien naar de opkomst. Nu zal ze vrij zijn en nooit meer worden gehinderd door een belofte, die ze niet kan nakomen! Nu zal ze vast dat knagende gevoel van onvoldaanheid ook wel kwijtraken! Het is deze laatste gedachte, die Dory opeens weer wat opmontert.

Met een onverwachte beweging grijpt ze even later haar gitaar, die al dagen een beetje vergeten naast de piano heeft gestaan. Nu moet ze ook maar proberen al het oude zo gauw mogelijk te vergeten.

Voor de radio zingen twee mannenstemmen een bekend deuntje. En ergens in een groot herenhuis speelt een blond meisje met bonzend hart de wilde melodie mee.

Vergeten moet ze. Zó . . . ja! Haar vingers jachten mee in de onbeheerste vaart van het lied. Haar wangen beginnen te gloeien. Zie je wel, dat er nog méér in het leven is dan de vreugde van de padvinderij? Er is immers nog zóveel, dat óók goed en óók de moeite waard is?

Voor het eerst in haar leven heeft Dory het gevoel alsof er ergens zo maar opeens een deur is opengegaan. Een deur, die ze nog nooit eerder heeft opgemerkt, maar die ze nu duidelijk ziet.

Na de kerstvakantie zal ze toch Hanneke Tervuren eens aanklampen. Hoe vaak heeft Hanneke haar al niet gevraagd óók eens een avondje gitaar te komen spelen bij haar thuis? Tot nu toe was Dory een beetje teruggeschrokken van Hannekes hooghartig lachje, haar felle kritiek op die suffe padvinderij. Maar nu? Ik doe het! besluit Dory opeens. Hanneke is óók leuk. Misschien, och ja,

natuurlijk, Hanneke zal minstens even gezellig zijn als Wietske en Lieneke en al de anderen met wie ze tot dusver zo prettig heeft omgegaan.

Aan het ernstige gesprek van zoëven denkt Dory niet meer. Het lijkt nu net of Troda héél ver weg is. Maar dat móet immers? Dory recht haar rug. Ze weet nu zeker, dat ze ook zonder padvinderij blij, jolig en in de beste stemming zal kunnen leven. Is dat geen heerlijke gedachte?

6. Die koninginndag

„Meid!” schrikt Hanneke, „kijk uit!” Gierend stuift ze weg voor het troepje opgeschoten jongens, dat luid zingend passeert. „Oranje boven . . . leve de koningin!”

Gehaast rent Dory achter Hanneke aan. Overal om haar heen is de drukte van deze zonnige koninginndag.

Al vroeg is ze vanmiddag met Hanneke naar de stad gegaan. En nu slenteren ze zo maar wat rond, de ene straat in, de andere uit. Dory's mond lacht. Maar de onrust in haar ogen kan ze maar heel moeilijk verbergen. Eigenlijk begrijpt ze zichzelf niet goed. Waarom kan ze niet blij zijn? Waarom is ze niet net als Hanneke uitbundig en vol feestvreugde? Komt het misschien door de gedachte aan vader? De laatste weken is tante Truus meer dan eens onverwachts overgekomen. En hoewel Dory volop heeft gedeeld in de vreugde van het knusse samenzijn met vaders vrolijke zus, telkens weer heeft ze gemerkt hoeveel lange, ernstige gesprekken tante Truus zo ongemerkt met vader heeft gevoerd. Gesprekken waar ze haar, Dory, niet in hebben betrokken, omdat ze meestal plaats vonden in de uren waarop zij haar huiswerk moest maken. Zou tante Truus misschien zoveel met vader te bespreken hebben, omdat ze de volgende maand al gaat vertrekken naar Suriname?

Dory heeft het niet kunnen ontdekken. Wel viel het haar telkens op hoe moe en gespannen vader er na die gesprekken uit zag. En wat Dory met Kerstmis opeens in vader heeft ontdekt, lijkt

de laatste weken hoe langer hoe meer tot haar door te dringen. Vader voelt zich niet gelukkig. Er móet iets zijn wat hem bezighoudt. Maar wat?

En nu vanmorgen was daar zo plompverloren die mededeling geweest, dat hij vanavond onverwachts ergens heen moest.

Een beetje bevreemd had Dory hem aangekeken. „Op koninginnedag? Maar dan is er toch vuurwerk? We gaan er toch elk jaar heen?”

Met een hulpeloos gebaar had vader over haar krullen gestreken. „Heus lieverd, het kàn niet anders . . . ik zie géén andere oplossing. Morgen zullen er weer zóveel zaken zijn.”

Morgen . . . zoveel zaken . . .

Opeens was het als een schok door Dory heengegaan: Dus vader kon vanavond niet bij haar zijn om een persoonlijke reden?

Maar . . . hoe was dat mogelijk? Tot nog toe was er immers maar één reden geweest waarom ze vaders gezelschap moest missen? Dat waren zijn zaken. En telkens als Dory zich zo heel erg eenzaam voelde, had ze dapper geprobeerd de feiten onder ogen te zien, te begrijpen, dat vader ten slotte naast zijn dochter ook tal van andere, noodzakelijke verplichtingen had.

Haar gedachten waren steeds verwarder geworden. Dit? Had dit te maken met iets anders? En, àls het had te maken met iets anders, waarom had vader er haar dan niet in willen kennen? Vader en zij hadden immers nooit geheimen voor elkaar?

Vader . . . en zij . . .

Stonden ze werkelijk nog wel zo dicht bij elkaar als de eerste maanden na moeders dood? Als een benauwenis had het Dory opeens aangegrepen. Was zezèlf nog wel zo open en eerlijk tegenover hem als een halfjaar geleden? Nog geen woord had ze tegen hem gezegd over haar weggaan uit de padvinderij. Nou ja, dat kon ook gemakkelijk buiten vader omgaan. Die kwam immers nooit thuis voor woensdagavond elf uur? En àls het gebeurde, dat hij er haar

eens een enkele keer naar vroeg, had ze het maar wàt goed klaargespeeld hem met een voorgewend enthousiasme om de tuin te leiden.

Wat juffrouw Van Zanten betreft, die leefde zó gerust haar eigen leventje, dat de verandering in Dory's doen en laten haar niet eens was opgevallen.

Met iets van schaamte was Dory zich opeens haar eigen onwaarsichtigheid bewust geworden. Maar . . . tegelijkertijd had het haar geïrriteerd. Ten slotte bleek het nu wel overduidelijk, dat vader al net zo hard bezig was zijn eigen leven te leven als zij. Persoonlijke zaken. H'm, 't zou wat!

En op zijn vrolijke vraag of ze vanmiddag een uurtje met hem meeging om wat te genieten van de feestelijke drukte in de stad had ze opeens bits geantwoord: „Nee, dank u. 'k Had al met Hanneke afgesproken!”

Even had vader haar verwonderd aangekeken. Wat had Dory? Toen had hij zich omgekeerd, een beetje triest. „Nou kindje, als je dat liever doet. Maar ik dacht, dat het leuk zou zijn zo met z'n tweeën.”

Met een brok in haar keel was Dory de kamer uitgerend. Achter haar vloog de deur met een klap in het slot.

Leuk, zo met z'n tweeën . . . jawel . . . héél leuk! Vooral als je zojuist had ontdekt, dat je uiteindelijk tòch allebei langs elkaar heenleefde.

Hoe dieper Dory de feiten op zich in had laten werken hoe dwazer, hoe onredelijker haar gedachten waren geworden. Ten slotte had ze zich wanhopig op haar bed neergegoid en met gebalde vuisten had ze, in een plotseling medelijden met zichzelf, haar eenzaamheid uitgeschreid. Dat was vanmorgen geweest.

Maar nu? Nu joelt ze met Hanneke en de andere jongens en meisjes mee. Nu wil ze vergeten. Nu wil ze niet meer denken aan vader, die misschien helemaal alleen op stap is gegaan vanmiddag.

„Kom!” jacht Hanneke. Het volgende ogenblik haken ze in bij een lange sliert druktemakers, die breeduit over de weg marcheert. „Lang zal ze leven . . . lang zal ze leven . . . lang zal ze leven in de gloria . . .”

Dory lacht . . . Dory zingt . . .

Plotseling is er het geluid van tromgeroffel. Het opgewonden lied van de jongens en meisjes verstomt. Nieuwsgierig drommen ze naar de kant van de weg.

„De optocht!” weet Hanneke. „Laten we d'r even op wachten.” Hoog boven de mensenzee uit zien ze in de verte de naderende vlaggen, steeds dichterbij komt het geluid van het keurig ge-uniformde fanfarekorps.

Opeens is Dory een en al spanning. Er is iets in haar gaan trillen. Ze heeft zich plotseling gerealiseerd, dat ze vorig jaar zèlf heeft meegelopen in de kleurige stoet. Wat had ze zich toen trots en gelukkig gevoeld!

De eerste groepen zijn haar nu gepasseerd. Hanneke maakt grapjes over een paar kinderen, die in hun oranje pakjes als generaals achter de muzikanten aan marcheren.

„Een beetje bespottelijk, hoor, om die schapen zó toe te taken.”

Maar Dory hoort het niet. Haar ogen glijden over de deelnemers heen. Daar komt de gymnastiekvereniging aan marcheren. In een verrukkelijk ritme klakken de voeten op de grond.

Er is iets opengestaan in Dory. „Hou je nou stil!” bijt ze Hanneke opeens toe, „laten we liever kijken.”

Hannekes ogen worden groot van verwondering. „Nou, nou,” zegt ze verbaasd, „is me dat even uitvallen?” Maar Dory merkt niets van de groeiende ergernis in Hannekes ogen. Haar hart bonst. Want vlak achter de drumband . . . daar wappert een vlag . . . een blauwe vlag met een gouden klaverblad. Dáár . . .

Dory knijpt zenuwachtig haar handen tot vuisten en kijkt opeens

zo onverschillig als ze maar kan. De padvindsters van het muziek-
vendel, die met fiere tred voorbijmarcheren, zien haar niet. Och,
als er ook zóveel mensen langs de weg staan!

Dory is er blij om, maar het lijkt alsof er plotseling binnen in haar
iets is geknapt, iets, dat ze al maandenlang krampachtig heeft ge-
probeerd te behouden. De padvindsters, zó lang al heeft ze er
langs heen geleefd. Na die vreselijke kerstfeestviering heeft ze de
meesten eigenlijk nooit meer echt persoonlijk ontmoet. En nu, nu
ineens voelt Dory, dat ze er tòch niet helemaal in is geslaagd haar
hart en haar gedachten in een andere richting te dwingen.

Ze ondergaat het als een nederlaag, die haar nu, terwijl ze Troda
en Wietske en al de anderen steeds verder weg ziet lopen, wan-
hopig verdrietig maakt! Waarom heeft ze alles eraan gegeven?
Waarom heeft ze Troda's raad in de wind geslagen?

Op dat moment schrikt ze op. Vlak achter haar is beweging ge-
komen in de mensenmassa. Een opgeschoten knaap dringt zich
naar voren. Vlak voor hen komt juist de „Harmonie” aan mar-
cheren. Als een indrukwekkend symbool van deze blijde koningin-
nedag torst de vaandeldrager een zware tros van minstens hon-
derdvijftig oranje ballonnen mee. De mensen juichen. Verderop
begint de menigte te applaudisseren. Dan. . .

Er vliegt iets door de lucht. Op hetzelfde ogenblik klinkt een
zware knal. Met verbijstering in haar ogen ziet Dory de ballonnen
in elkaar klappen, overal dwarrelen brandende stukjes plastic,
mensen vliegen op zij. Het muziekkorps is een ogenblik totaal in
verwarring gebracht. De doodsbleke vaandeldrager is blijven
staan.

Gelukkig, het incident lijkt weer voorbij te zijn. De stukjes plastic
zijn al opgebrand, maar de muzikanten met hun geschroeide
overhemden kijken elkaar ontstemd aan.

Hanneke geeft Dory een stomp. „Zag je het?” zegt ze opgewon-
den. „Hij gooide met een rotje! 't Was die knaap, die de hele tijd

vlak achter ons heeft gestaan. Die was raak, hè?" Ze lacht en kijkt vol belangstelling naar de inmiddels toegeschoten agenten, die tevergeefs proberen de boosdoener uit de massa op te sporen. De muzikanten hebben zich maar weer opgesteld. Ze moeten immers verder? Door de plotselinge consternatie is er een heel hiaat ontstaan in de stoet. Verderop worden de mensen al ongeduldig. Het vaandel gaat de lucht weer in. Aan de bovenkant zit een lelijke schroeiplek, de vrolijke ballonnen zijn verdwenen.

Maar, dáár klinkt het startsignaal al en verder marcheren ze weer. Het is een sneu gezicht, vindt Dory, dat ontsierde vaandel, die lelijke plekken op de hagelwitte overhemden van de muzikanten. Daarom kan ze ineens het gelach van Hanneke niet goed meer hebben. „Lach jij maar,” snauwt ze. „’t Was een misselijke streek, dáár!”

Maar nu is het geduld van Hanneke op. „Jij,” zegt ze, „kind, stel je niet zo aan. Dacht je, dat ik zin had om nog langer met zo’n zeurpiet op te trekken? Bah! Waarom ben je niet gebleven waar je was, bij die brave tantes van de padvinderij?” Woedend keert ze zich om en eer Dory beseft wat er gebeurt, wringt Hanneke zich tussen de mensen door en verdwijnt in de massa.

Een ogenblik heeft Dory het gevoel, dat iemand haar een klap in het gezicht heeft gegeven. Ze wordt spierwit, haar lippen beginnen te trillen. Dan vermant ze zich en blijft stil staan tot de stoet in haar geheel voorbij is getrokken.

Zo nu en dan kijkt ze voorzichtig even om zich heen. Is Hanneke echt weggegaan? Het lijkt er wel op, want nergens kan Dory ook maar een glimpje van haar ontdekken.

Als de mensen ten slotte voldaan uit elkaar gaan en in de verte het gedreun van de vele trommen steeds vager begint te klinken, stopt Dory de handen in haar zakken en slentert weg.

Er branden tranen achter haar ogen, maar ze doet alsof ze het niet merkt. O nee, die tranen zijn er niet omdat Hanneke zo ineens

de brui heeft gegeven aan haar gezelschap. Dory denkt aan iets anders. De middag zou prettiger zijn verlopen, in ieder geval feestelijker zijn geweest, als ze vanmorgen niet zo dwars had gedaan.

Waarom had ze vader alleen gelaten? Waarom had ze Hannekes gezelschap verkozen boven het zijne? Maar . . .

Dory zucht. Want opeens dringt het tot haar door wat er zou zijn gebeurd als ze wèl met vader was meegegaan. Tien tegen één, dat vader dan had ontdekt dat het muziekvendel in de stoet mee marcheerde zonder haar. Och nee . . . misschien was het toch maar beter zó.

Met nietsziende ogen tuurt Dory naar een speelgoedetalage. Vrolijk pratend schuifelen de mensen langs haar heen. Zal ze naar huis gaan? Maar vader gaat immers weg vanavond? Enfin, dan heeft ze gisteren in ieder geval niet voor niets een boek uit de leeszaal meegenomen.

Weet je wat? Ze zal alles op alles gaan zetten om er tòch een gezellige avond van te maken. De schemerlampjes aan, een mooi boek, als het even kan lijden iets lekkers bij de thee. Ten slotte zal ze in de komende maanden niet eens zoveel tijd meer hebben om zo maar een avond heerlijk te lezen. Straks haar eindexamen van school met al het gezwoeg en de spanning, die daar nu eenmaal aan vastzitten. En dan . . .

Och, verder wil Dory maar liever niet denken. In een portiek knipt ze even haar portemonnaie open. Haastig telt ze het weinige losse geld dat er nog in zit.

Gelukkig! In ieder geval kan er tòch nog een extraatje voor vanavond af. Ten slotte hoeft het maar voor haar alleen te zijn. Vader gaat weg . . . die zal misschien genoeg gezelligheid hebben vanavond.

De oudere man in zijn zwartglanzende wagen tuurt met strakke

ogen naar de mensenmassa, die vandaag wel bijzonder groot schijnt te zijn.

Opeens... zijn gezicht klaart op. Heeft hij het goed gezien? Met een handige beweging stuurt hij zijn auto naar de kant en nog een minuut later klapt het portier open. „Hanneke!”

Het meisje, dat juist wil passeren, schrikt. Maar dan ziet ze wie de mijnheer uit de auto is. Er glijdt een koele trek over haar gezichtje, dat juist nog zo vrolijk keek. Schoorvoetend komt ze wat dichterbij. „Zoekt u Dory misschien?” zegt ze dan, een beetje onverschillig.

De man knikt. „Ze zou toch met jou... eh...” aarzelt hij.

Maar Hanneke valt hem bruusk in de rede. „We hebben ruzie gehad,” zegt ze stug, „tenminste... ruzie... In ieder geval hadden we d'r geloof ik allebei genoeg van.”

Dory's vader schrikt. „Is ze naar huis gegaan?”

Maar Hanneke haalt haar schouders op. „Weet ik veel.” Dan met een korte groet loopt ze haastig door. Wat heeft ze verder te maken met die vreemde man? Zij zal Dory niet voor hem gaan opzoeken. Stel je voor! Ze heeft zich trouwens vast voorgenomen maar niet zo veel meer achter dat malle kind aan te lopen. O ja... Dory is wel leuk en thuis vinden ze het heerlijk als ze meekomt. Maar... nee, Hanneke gelooft toch, dat Dory als het er op aan komt niet meevalt. Zó serieus is ze, precies alsof ze zo weer in staat zou zijn dat smakeloze padvindstersuniform aan te trekken. Had je vanmiddag maar eens moeten zien wat een raar gezicht ze zette toen die wichten voorbijtrokken. Pf! Hanneke zou wel weten wat ze liever deed!

Met een bezorgd gezicht is Dory's vader weer in zijn auto gestapt. Het lijkt onbegonnen werk Dory op te zoeken nu het zó druk is in de stad. En toch...

Mijnheer Verhage voelt zich gedrukker dan ooit. Dory's onverwachte uitval van vanmorgen heeft hem al de hele dag niet meer

losgelaten. Waarom wilde ze niet met hem mee? Waarom had ze hem een ogenblik zo koel, haast vijandig, aangekeken? Wist hij eigenlijk wel wat er de laatste tijd omging in haar hart? Gaf hij zich wel genoeg moeite dat allemaal te begrijpen? Toch . . .

Met een vermoeid gebaar strijkt mijnheer Verhage zijn haar naar achteren. Misschien dat over enkele maanden alles anders zal worden? Nee, hij kàn er nu nog niet met Dory over spreken. Het mag niet.

Terwijl zijn ogen de voorbijgangers nauwkeurig opnemen en schijnen te wachten op het ogenblik van herkenning, omklemmen zijn handen krampachtig het stuur. Uit zijn hart stijgt opeens een wanhopig gebed op: „Help mij toch, Heer, geef dat het goed komt. Dory wordt al zo groot, ze heeft nog zóveel leiding nodig en ik . . . ik kan het immers niet alleen?”

Als mijnheer Verhage een halfuur later de auto de garage in rijdt, ziet hij tot zijn geruststelling dat Dory toch naar huis is gekomen. Blij haast hij zich naar binnen. Hij zal niet voor vanavond acht uur de deur uit moeten. Misschien dat ze nog een paar gezellige uurtjes kunnen hebben samen? Een ogenblik later gooit hij met een jolig gebaar een dikke plak chocola op haar schoot.

Dory schrikt. Ze lacht een beetje verward als ze vaders vriendelijk gezicht ziet.

Het is op dat ogenblik, dat ze zich met schaamte het slagroomgebakje herinnert, dat ze stiekem in de kast heeft gezet. Het gebakje voor haar alleen. Omdat vader tòch zijn vertier ergens anders gaat zoeken vanavond. „Persoonlijke belangen.” Dat waren het toch?

7. Toen kwam de reus...

„Klein, klein kleutertje,
wat doe je in mijn hof?
Je plukt er alle bloempjes af
en maakt het veel te grof.”

Dory's stem klinkt vrolijker dan ooit als ze het versje uit haar eigen kleutertijd aan de kleine Hans voorzingt. Met een verrukt gezicht is het kereltje op haar schoot gekropen, terwijl hij met grote ogen de bewegingen van Dory's vinger volgt. Telkens als het wijsje naar de laatste regel gaat, klapt hij opgewonden in zijn handjes: „Méér . . . Dotie . . . méér!”

En geduldig begint Dory opnieuw terwijl ze met een half oog de baby in de gaten houdt, die echter rustig op zijn duimpje ligt te kluiwen. Dory is haast buiten adem van het zingen. Opeens tilt ze Hansje met een resoluut gebaar van haar schoot. „Nou weer even gaan spelen, hoor, Dory moet nog boterhammetjes snijden en tafeldekken.”

Gelukkig, Hansje schijnt te begrijpen, dat Dory nog meer heeft te doen dan steeds maar met hem te zingen en te spelen. Zoet pakt hij zijn blokken en begint vol moed aan een toren.

Dory haast zich naar de keuken. Over een halfuurtje zal mevrouw wel thuiskomen. Ze is met Agaatje naar de dokter. Maar zó lang zal het toch niet meer kunnen duren! Nog altijd zingend zet Dory een ketel water op het vuur.

En opeens realiseert ze zich, dat ze vandaag precies twee maanden van huis is. Acht weken al.

De tijd schijnt voorbijgevlogen! Hoe het ineens allemaal zo gauw voor elkaar is gekomen, begrijpt Dory soms nog niet. Natuurlijk had de onverwachte zakenreis van vader de zaak aan het rollen gebracht. Net, toen ze na een drukke, spannende tijd met glans voor haar mulo-examen was geslaagd, was vader met zijn voorstel voor de dag gekomen. Of ze misschien zin had voor een week of wat uit logeren te gaan? Zelf zou hij gedurende die tijd in verschillende delen van de wereld zaken moeten doen. Voor Dory zou dit dan de beste oplossing zijn. Ten slotte waren mijnheer en mevrouw Konings, die haar graag een poosje bij zich wilden hebben, nog oude kennissen van moeder. En . . . nou ja, misschien dat ze zo nu en dan eens wat kon optrekken met de kinderen en een handje wilde meehelpen in de huishouding? Zou dat nou eens geen fijne ervaring voor haar zijn?

Dory was onmiddellijk enthousiast geweest. En nog diezelfde dag was ze gaan kennismaken met mijnheer en mevrouw, die echte schatten bleken te zijn. De huishoudster was al lang blij geweest, dat ze zo'n lange tijd het rijk alleen kreeg en voor Dory was het, net als vader wel had gedacht, een welkome afwisseling in haar betrekkelijk eenzaam bestaanje.

Twee dagen later was vader met een gerust hart vertrokken.

Dory had het gevoel gekregen alsof ze zo maar opeens een héél nieuw leven was begonnen! Een vreemd huis, in een straat, die helemaal aan het andere eind van de stad lag, overal onbekende gezichten.

Vanaf het eerste ogenblik had ze zich echter zó thuis gevoeld bij mijnheer en mevrouw Konings, dat ze soms het idee had, dat ze hier al jaren was. Jaren?

Dory moet even lachen om zoveel dwaasheid. Twee maanden is het pas en over een paar dagen zal het feest weer afgelopen zijn.

Het enige lichtpuntje voor Dory is echter, dat vader haar heeft gevraagd direct daarna voor een week naar Parijs te komen om samen eens heerlijk vakantie te gaan houden.

Soms heeft Dory het gevoel, dat ze liever nooit meer naar haar eigen huis terug wil. Hier is de hele dag zóveel drukte, zóveel gezelligheid! Thuis zal het weer stil en ondraaglijk eenzaam lijken. Met Hanneke heeft ze na die bewuste koninginnedag bijna geen contact meer gehad. Niet, dat Hanneke kwaad is gebleven, hoor, maar, nou ja, Dory heeft best gevoeld, dat ze toch eigenlijk niet zo erg goed bij Hanneke paste. En ze weet nu wel haast zeker, dat Hanneke er precies zo over denkt. Maar och, de maanden daarna zijn zo druk geweest. Dikwijls had ze niet eens tijd om nog over Hanneke te denken, laat staan over het gemis van de padvinderij. Tante Truus was vertrokken naar Suriname, dan waren er de voorbereidingen voor het examen geweest.

Maar ja, hoe het zal zijn als ze straks weer voorgoed thuis zal komen? Zal ze dan misschien tòch weer van tijd tot tijd herinnerd worden aan zoveel mooie dingen, die er vorig jaar nog allemaal waren? Zal ze dan óók Koentje weerzien, het jongetje met de kinderverlamming? En zal het er dan wéér zijn, dat wanhopige gevoel van ontevredenheid, dat stille zelfverwijt, dat ze nooit helemaal meer is kwijtgeraakt sinds ze de padvinderij voorgoed de rug heeft toegekeerd?

Opeens . . . Dory schrikt als de fluitketel begint te zingen. Heden, stond ze me weer te dromen. Nu maar gauw thee zetten en vast voor de boterhammen zorgen. Mijnheer en mevrouw moeten vanavond nog samen weg en het zal fijn zijn als ze zich niet hoeven te haasten om de kinderen op tijd naar bed te hebben.

Met een kleur van inspanning rent Dory even later naar de deur. De bel! Daar zal mevrouw zijn.

Gelukkig, de tafel is gedekt, Hansje zit al keurig met zijn slabbetje om aan tafel en baby heeft zijn flesje al bijna helemaal leeg-

gedronken. Mevrouw Konings kijkt opgelucht als ze ziet hoe fijn Dory de zaken voor elkaar heeft! „Och kind, als je had gezien hoe eivol de wachtkamer zat! En om halfvier was de dokter er pas. Werkelijk een bezoek, hoor! Maar jij bent een schat, Dory. Lieve help, wat zullen we je missen als je ons weer ontrouw gaat worden.”

Dory bloost van genoegen. Gauw helpt ze Agaatje uit haar manteltje. Nog geen tien minuten later zitten ze allemaal aan tafel. Mevrouw vertelt over haar bezoek aan de dokter, Dory houdt er nauwkeurig oog op, dat Hansjes brooddebbeltjes één voor één in zijn maagje verdwijnen, terwijl ze met een vertrouwelijk knip-oogje naar Agaatje het kind nog even herinnert aan het grote voorleesboek, dat vanavond vóór ze gaat slapen vast nog aan de beurt zal komen.

Agaatje straalt! „Heus, tante Dory?”

„Pas maar op,” lacht mijnheer Konings, „straks willen de kinderen nog met je mee als je weer naar huis gaat. Tja, als je ook zo'n lieve tante hebt!”

Mevrouw knikt Dory vertrouwelijk toe. „Wat heb je toch veel van je moeder, kindje. 't Moet toch voor je vader een hele steun zijn zo'n grote dochter te bezitten.”

Dan richt zich haar aandacht plotseling op Agaatje, die druk bezig is de harde broodkorstjes onder haar bord te wurmen. „Agaatje toch!” schrikt ze.

Dory is er blij om. Nu hoeft ze tenminste niet dieper in te gaan op het gezegde van mevrouw Konings. Vreemd toch, dat anderen je soms zoveel mooier zien dan je in werkelijkheid bent, bepeinst ze, terwijl ze Hansje werktuiglijk een stukje brood in z'n mondje stopt.

Een steun, had mevrouw Konings gezegd. Och ja, misschien was het gemakkelijker dat voor een ander te zijn dan voor iemand, die eigenlijk zo helemaal bij je hoorde als vader.

Ze had zich in de afgelopen weken dapper geweerd, dat wist ze best. Maar of ze wel altijd net zo vol zorg, net zo voorkomend was geweest voor vader? Had ze zich in dit opzicht al niet ontelbare kansen laten ontglippen?

„Dory? Doe je vooral de achterdeur op slot straks? En je weet het, hè, uiterlijk halftwaalf kunnen we thuis zijn. En als je dan om tien uur nog even zorgt voor Josjes flesje? De schone luiers weet je te vinden, niet?”

Dory knikt. „’k Zal m’n best doen, mevrouw,” zegt ze opgewekt. Het dringt ineens tot haar door hoe geweldig huishoudelijk ze de laatste weken is geworden. Als ze juffrouw Van Zanten zou vertellen wat ze hier al allemaal had opgeknapt, zou die werkelijk de handen in elkaar slaan van verbazing.

Mijnheer en mevrouw hebben haar echter ’s avonds nog nooit met de kinderen alleen gelaten. Maar het lijkt alsof de nieuwe verantwoordelijkheid Dory een nog groter gevoel van eigenwaarde geeft.

En als een uurtje later Agaatje en Hansje hevig zwaaiend pappie en mammië zien wegrijden, beseft ze, dat de twee peuters zich bij haar volkomen veilig voelen.

Samen met Agaatje vouwt ze Hansjes kleertjes op.

„Nu jij je gauw uitkleden, Agaatje, en dan . . .”

Hansje is al op haar schoot geklauterd. „Zinge, tante?” vleit hij. Maar Dory schudt haar hoofd. „Nee broekeman, lezen gaan we, voorlezen uit het grote boek, net als mamma altijd doet.”

Agaatje komt al met het voorleesboek aansjouwen. „Eigenlijk is het geen echt voorleesboek, tante Dory,” vertelt ze wijs. „’t Is het boek van de Here Jezus.”

„Zo?” Dory bladert even in de kinderbijbel. ’t Is er net zo een als die welke ze vroeger thuis zo vaak met moeder heeft doorgelezen. „Welk verhaal heeft mammië gisteren voorgelezen, Agaatje?”

Daar priemt Agaatjes vinger op een van de prachtig getekende platen. „Ditte,” wijst ze.

Als Dory bij het volgende hoofdstuk begint te lezen merkt ze, dat het spannende verhaal van David en de reus aan de beurt is. Hansje en Agaatje zijn muistil geworden! Met grote ogen luisteren ze naar de wonderlijke vertelling over die kleine, dappere David.

„Toen de reus kwam, schreeuwde hij het uit van boosheid,” leest Dory. „Iedereen, die het hoorde werd bang voor hem. Maar David werd niet bang. Want David wist, dat God héél dicht bij hem was.”

Vreemd, maar de kinderlijke trant van het verhaal boeit haarzelf misschien net zo als de twee peuters op haar schoot. 't Lijkt opeens of ze de strijd van David voor het eerst van haar leven goed begrijpt. Zelfs als Hansje en Agaatje al lekker onder de wol liggen en al half zijn weggezakt in een gezonde slaap, laat het beeld van de herdersjongen haar niet los. David, die toch eigenlijk iets geweldigs bewerkte, terwijl hij maar zo achter de schapen vandaan was gekomen. Natuurlijk, als God zijn slinger niet had bestuurd, was er niets van terechtgekomen, dat gelooft Dory ook wel. Maar... dat was nou het geweldige: God had het wèl gedaan! Misschien juist, omdat David zo vast in Hem geloofde.

Buiten is het al wat donker gaan worden. Maar het is net of Dory die aangroeiende schemering vast wil houden. Ze zal straks wel even een kopje koffie maken. Nu nog niet. Nu wil ze even alleen zijn, even stil worden. Vreemd, thuis was ze vaak bang geweest voor de stilte om haar heen. Thuis had ze vaak geworsteld met haar alleen zijn. En nu? Met de handen onder haar hoofd staart Dory voor zich uit. Als ze nou eens op die avond van het kerstfeest, maanden geleden, net als David de reus van haar eigen ontrouw, in de kracht van God te lijf was gegaan? Zou dan alles niet anders zijn verlopen? Zou ze misschien dan tòch tot de ontdekking zijn

gekomen, dat de moeilijkheden, die haar haast onoverkomelijk toeschenen, in werkelijkheid niet eens zo groot waren? In de kracht van God . . .

Opeens is het alsof Dory opschokt. Had Troda het zo ook niet gezegd?

Ja, nu herinnert ze zich alles weer duidelijk. Het lied over dat padvindstersspoor . . . de avond van het kampvuur . . . Haar gedachten schijnen zich al maar aaneen te rijgen. Weer is er het beeld van David. En dan . . .

Opeens begint langzaam tot Dory door te dringen wat ze al die maanden krampachtig heeft willen voorbijzien: hoe klein, hoe onbeduidend je eigenlijk bent als je komt te staan tegenover de macht van de zonde, de macht, die je uitlacht, die je bedreigt en tegen wie je niets vermag. Tenzij . . . ja, tenzij je hem tegemoetgaat in de naam van God.

Heeft zij tot op heden wel eens ooit de moeite genomen de zaken zó aan te pakken? Dory zucht. Haar geloof in God is vooral de laatste maanden maar een beetje bijzaak voor haar geweest. Diep in haar hart woelt de onrust. Waarom had zij het niet gedaan zoals David: de moeilijkheden tegemoetgaan in de kracht van God? Waarom had ze Troda en de andere padvindsters dat zaakje met Koentje Visser laten opknappen? En hoe zou het komen dat juist vanavond al die dingen, die toch maanden geleden zijn gebeurd, haar zo maar opeens weer in de gedachten schieten? Misschien, omdat ze nog nooit volledig tot een oplossing zijn gekomen, althans niet voor haarzelf?

Opeens . . . Met een ruk staat Dory op. Nee . . . ze wil nu niet meer verder denken, ze kan niet meer stilstaan bij al die onplezierige dingen. Het is immers voorbij?

Boven is het stil geworden. Even wipt ze de trap op. Zie je wel, Hansje en Agaatje slapen als rozen.

Die Hans . . . Af en toe prevelt hij zacht wat onverstaambare woordjes . . .

En dan voelt Dory hoezeer ze de kinderen straks zal missen. Nog twee dagen en dan . . . Nou ja, het zal ook heerlijk zijn om vader weer te zien. En dat hij er zelf net zo over denkt, heeft ze al lang begrepen uit zijn brieven.

Weet je wat? Ze zal nu toch eerst haar koffer maar verder gaan inpakken. Misschien moet er nog een steekje worden genaaid aan het een of ander. Morgen zal ze daar tòch geen tijd voor hebben en als alles moet wachten tot de laatste dag . . .

De avond vliegt voorbij. Tegen tien uur maakt ze zorgvuldig Josjes flesje klaar. Nauwkeurig volgt ze de aanwijzingen, die op het flesje met babymelk staan. Stel je voor, dat ze zich zou vergissen. Het zou Josje vast en zeker slecht bekomen!

Even gaat er iets van vertedering door haar heen als ze nog geen vijf minuten later met de kleine hummel op schoot zit. Josjes oogjes knippen slaperig tegen het licht van de lamp. Knikkebollend kijkt hij om zich heen. Dan vindt zijn mondje de speen van het flesje en stil genietend vleit hij zich tegen Dory aan.

„Hongerlap, dat je bent,” lacht Dory, maar ze voelt zich opeens vreemd gelukkig met die kostelijke schat zo dicht tegen zich aan! Na de maaltijd maakt ze hem in een wip weer klaar voor de nacht en eer hij het weet ligt de kleine man al veilig in zijn wiegje.

Dory kijkt naar de klok. Tien minuten voor halfelf al! En ze heeft zich geen ogenblik verveeld vanavond.

Even maakt Josje nog wat tevreden klokgeluidjes, dan zakt hij weg in een geruste slaap.

Het laatste halfuur kan ze nog wel wat gaan lezen, besluit Dory, en zoekend glijden haar ogen langs de boekenplank in de kamer. Ha . . . ja! Daar heeft ze wat. Dat is immers het boek, dat mevrouw er al met opzet voor haar had uitgehouden? Behaaglijk nestelt Dory zich in de gemakkelijkste stoel, die er is. Dan verdiept ze

zich in het verhaal, dat mevrouw vorige week bijna in één adem had uitgelezen.

Langzaam verglijden de minuten. In de kamer is het nu rustig. Een uurtje geleden heeft Dory de radio al afgezet, omdat het programma haar niet bijster meer boeide.

Hè, met een zucht van spanning kijkt ze even op. Wat? Al kwart over elf? Opeens is ze haar verhaal vergeten. Als ze wat rechterop gaat zitten, glijdt het boek met een klap op de grond. Ai! Ze schrikt ervan. Wacht, ze zal nog even wat koffie klaarmaken. Misschien dat mijnheer en mevrouw wel trek hebben in iets warm als ze thuiskomen. Ten slotte hebben ze er dan alweer een hele autorit opzitten. Zo, de kopjes staan al op het blaadje, de suiker er maar vast indoen. De melk kan wel zolang op een laag pitje blijven staan.

Neuriënd loopt Dory naar het raam. Even kijkt ze achter de gordijnen de verlaten straat in. Heden, is het gaan regenen? Ze heeft er eigenlijk helemaal geen erg in gehad.

In de verte slaat een torenklok. Halftwaalf. De auto van mijnheer kan nu ieder ogenblik de hoek om komen. Zal ze maar even blijven uitkijken? Of zouden ze dan denken, dat ze het misschien tòch wel een beetje griezelig had gevonden zo alleen thuis met de kinderen?

Op dat moment schokt Dory op. Huilt daar iemand? Met één grote stap is ze in de gang. Zie je wel? Het is Hansje. Hè, en dat precies nu mijnheer en mevrouw direct zullen thuiskomen. Haastig loopt ze naar boven, maar net als ze bij Hansjes bedje komt, heeft de kleine man zich op z'n andere zij gegooid en met de tranen nog op zijn wangen slaapt hij weer rustig verder.

O, gelukkig! Dory voelt de onrust, die haar ineens had bevangen, weer wegtrekken. Hansje heeft natuurlijk gedroomd. Dat gebeurt wel eens meer de laatste weken. Misschien, omdat hij overdag zo vreselijk druk is soms?

Als ze weer opgelucht naar beneden is geslopen, gaat ze tòch weer even naar het raam. Kwart voor twaalf is het nu. Vreemd, zouden mijnheer en mevrouw zich misschien wat hebben verlaat? Nee, in haar boek heeft ze opeens geen zin meer. Ze zal mevrouw nog wel vragen hoe alles precies is afgelopen.

Een beetje doelloos loopt Dory nu door de kamer heen en weer. Af en toe verschikt ze een kleedje, zet een vaasje recht... maar het lijkt net of ze toch langzamerhand iets van de rust, die er de hele avond in de kamer heeft gehangen, begint te missen. Trouwens, ze voelt zich nu ook wel behoorlijk slaperig. Nou ja, ze kan natuurlijk wel naar bed gaan. Mijnheer en mevrouw hebben zelf de sleutel van de voordeur. Maar het lijkt zo ongezellig, vindt Dory, als er helemaal niemand meer thuis is om op je te wachten.

H'm! Wat ruikt ze nou? Och heden ja, de melk natuurlijk! Die is zo geleidelijk aan toch aan de kook geraakt. Zal ze het pannetje dan tòch maar afzetten? De melk mag ten slotte niet verkoken.

In de straat branden nu bijna nergens lichten meer. De mensen zijn haast overal naar bed natuurlijk. Zal ze toch maar weer even in de stoel gaan zitten? Ze is zó moe...

Dory sluit haar ogen. Twaalf uur slaat de klok van de bureu. Jammer, dat mijnheer en mevrouw nu zo laat zijn. Nu en dan soest ze even weg, maar iedere keer komt ze weer met een schok tot de werkelijkheid. Het wordt nòg later. Als het tegen halféén loopt, voelt Dory langzaam maar zeker de onrust haar hart binnensluiten. Als er maar niets is gebeurd! Ten slotte zullen de straten toch tamelijk glad zijn buiten. En zó'n kalme rijder is mijnheer nu ook niet. Even knijpt ze haar handen samen in een groeiende beklemming, die haar dreigt te overvallen. Maar dan probeert ze dapper al die angstaanjagende gedachten van zich af te zetten. Over vijf minuten zullen ze er wel zijn. Natuurlijk, met een auto kan er ten slotte van alles gebeuren. De band kan springen, de motor kan weigeren... Alleen... Ja, alleen had mijnheer haar dan wel even

mogen opbellen, vindt Dory... Maar tegelijkertijd verwerpt ze ook deze gedachte weer. Opbellen kun je niet zo maar. Misschien zitten ze wel wie weet hoever van een telefoonsel af.

Kwart voor één... Dory bijt op haar lip. Er móet iets aan de hand zijn. Weer kijkt ze de donkere straat af. Er is nu werkelijk nergens meer een lichtje te bespeuren. Alleen zij is nog op. Ze voelt nu duidelijk het bonzen van haar hart. Haar handen zijn ijskoud.

Dan...

Dory heeft een gevoel alsof ze door de grond zakt. Ze heeft iets gehoord. De auto van mijnheer is het niet. Maar... Zie je wel! Nu klinken er voetstappen op de stoep. Voorzichtig gaat de bel over.

Dory beeft van angst. Wat moet ze? De deur openmaken? Maar wie zou er bellen midden in de nacht?

Wacht, ze weet wat! Haastig rent ze naar boven. Met knikkende knieën opent ze behoedzaam het raam van haar slaapkamer en kijkt naar beneden.

Het volgende ogenblik voelt ze de felle schrik door zich heen flitsen.

„Ik kom,” roept ze met van angst overslaande stem, „een ogenblikje alstublieft.”

Als ze een minuut later de voordeur van het slot heeft gedaan en kleintjes en verschrikt in de deuropening staat, kijkt de man in zijn blauw uniform haar vriendelijk aan.

„Was u alleen thuis?” zegt hij bezorgd.

Dory knikt. Haar keel lijkt dichtgeknepen te zijn, ze kan geen woord uitbrengen.

De agent schijnt te aarzelen. „Bent u familie van mijnheer en mevrouw Konings?”

„Ik... eh...” zegt Dory hees, „is er iets gebeurd, agent?”

De agent knikt langzaam. „Een ongeluk,” zegt hij dan. „We vermoeden, dat de auto is geslipt. In ieder geval hebben we de wagen tegen een boom gevonden.”

Dory heeft de handen tegen haar slapen gedrukt. „Nee,” zegt ze schor, „u meent het niet . . . ik . . .”

De agent is in de gang gekomen en heeft de deur zacht achter zich gesloten. Nog altijd kijkt Dory hem verwezen aan. „Ga maar even zitten, kind,” zegt hij. „Misschien is het beter, dat we de dingen samen even rustig uitpraten.”

Als in een droom loopt Dory voor de agent uit de kamer in. Opeens kijkt ze hem met een doodsbleek gezicht aan. „Mijn-

heer en mevrouw,” zegt ze, „zijn ze . . .” Dan slaat ze de handen voor haar gezicht en barst in wanhopig snikken uit.

Maar de agent schudt zijn hoofd. „Beiden waren buiten kennis en tamelijk ernstig gewond, maar ze zijn nu naar het ziekenhuis gebracht. Misschien dat alles toch nog wel mee zal vallen!” Hij zucht. „Tja kind . . . zulke dingen gebeuren er. Bijna elke dag opnieuw. Alleen . . . als het jezelf treft, voel je dat het ergste.”

Het is nu bijna halftwee. Nu Dory's eerste schrik voorbij is, kijkt ze de agent hulpeloos aan. „Het is verschrikkelijk,” zegt ze hees. „Mijnheer en mevrouw hebben drie kleine kinderen. En ik ben hier maar voor twee maanden geweest. Overmorgen zou ik weggaan . . .” Ze kijkt de agent bijna wanhopig aan nu.

Deze schudt zijn hoofd. „Maar mijnheer en mevrouw hebben misschien wel familie in de buurt wonen?”

Dory haalt haar schouders op. „Ik geloof het niet,” aarzelt ze. „Tenminste, ik zou het niet weten.”

Even sluit ze haar ogen. Het lijkt of ze nadenkt. Dan . . . met een vastberaden stem zegt ze opeens: „In ieder geval zal ik niet eerder weggaan voor er een oplossing is gevonden voor de kinderen. Ik zal vader wel even een telegram sturen morgen.”

De agent kijkt haar warm aan. „Ik geloof, dat jij een flinke meid bent,” zegt hij vriendelijk. „En wat dat telegram betreft, dat kun je mij ook wel even opgeven, hoor. Dan zorg ik wel, dat het zo gauw mogelijk wordt verstuurd. Dan is dat tenminste in orde.”

Haastig grabbelt Dory een potlood uit haar tasje en na een korte aarzeling schrijft ze een paar woorden op het papiertje, dat de agent haar heeft aangereikt. „Ben verhinderd. Wacht niet op mij. Brief volgt. Dory.”

Als de agent haar sterkte heeft gewenst en het adres van het ziekenhuis heeft achtergelaten, stapt hij op. En terwijl Dory geruisloos de deur achter hem in het slot draait, hoort ze in de verte het wegstervend geluid van zijn auto.

Even staat ze roerloos. Met grote ogen staart ze voor zich uit. Ze heeft een gevoel alsof ze de plotselinge onheilsboodschap nog maar gedeeltelijk heeft kunnen verwerken. „Buiten kennis . . . allebei in het ziekenhuis . . .”

In de keuken staan nog altijd de koffiekopjes klaar. De melk is weer koud geworden. Maar Dory heeft er geen aandacht meer voor. Met een zwaar hoofd gaat ze naar boven.

Nee, hoe de dingen zich verder zullen ontwikkelen, weet ze ook niet. Maar dat ze de drie peuters, die zo gerust in hun bedjes liggen, niet aan hun lot zal overlaten, staat wel duidelijk voor haar vast.

8. Dit is de weg, Dory!

„Agáátje! . . . Agáátje toch!” Met een nerveuze stem gebiedt Dory het kleine meisje van de pot met hagelslag af te blijven.

Heden, heden, wat lijkt alles vandaag toch hopeloos verkeerd te gaan.

Een kwartiertje geleden heeft ze alvast de tafel gedekt, maar terwijl ze in de keuken even een pannetje melk opzette, zijn Agaatje en Hansje maar vast begonnen aan de lekkernijen op tafel.

Boven ligt Josje al een halfuur erbarmelijk te huilen. Dory begrijpt er niets van. Samen met de gezinsverzorgster, die door bemiddeling van de dokter onmiddellijk is gekomen voor een gedeelte van de dag, heeft ze de baby toch zo goed mogelijk verzorgd vandaag. Wat zou er toch aan schelen?

Al de vijfde dag is het nu sinds mijnheer en mevrouw die avond zo opgewekt zijn vertrokken.

Hoe ze zich er tot op heden heeft doorgeslagen, begrijpt ze zelf niet eens, maar het lijkt erop of de spanningen van de laatste dagen tòch een uitweg willen zoeken.

„Agáátje!” Dory's hand is driftig uitgeschoten en heeft de kleine snoepster een flinke tik gegeven.

Het kind schrikt zó geweldig, dat ze op hetzelfde ogenblik de hele pot met hagelslag van de tafel sliert, terwijl Hansje beschuldigend roept: „Ikke mamma zegge, jij zusje slaan!”

Dory bijt op haar lip. „Niet huilen,” probeert ze zichzelf kramp-

achtig voor te houden, „nee, niet huilen. Straks mag dat wel, maar niet als de kinderen erbij zijn.”

Zwijgend begint ze de rommel op te ruimen, terwijl Agaatje met een beledigd gezicht zit te mokken. Maar als ze ziet, dat Dory niets meer zegt, komen langzaamaan de waterlanders te voorschijn.

In de keuken vecht Dory wanhopig tegen het steeds weer opkomende gevoel van moedeloosheid.

„Mammie,” hoort ze Agaatje snikken, „ik wil naar mammie...”

Het gehuil van de baby wordt steeds doordringender. Wat moet ze toch doen? Hoelang zal ze de verantwoordelijkheid voor de kinderen nog alleen moeten dragen?

Tot nu toe is er nog maar weinig verbetering gekomen in de toestand van mijnheer en mevrouw. Trouw belt Dory iedere dag het ziekenhuis, maar onveranderlijk luidt het antwoord van de hoofdzuster: „Nee, er valt nog niets van te zeggen. Het is afwachten, hè? En... moed houden, maar!”

Moed houden! Jawel! Maar de hoofdzuster weet niet hoe de toestand er thuis voor staat.

Vanmorgen heeft ze het laatste geld uitgegeven, dat ze nog in mevrouws portemonnaie heeft gevonden. Nou ja, zelf heeft ze gelukkig nog drie briefjes van tien in haar tasje. En als er helemaal niets meer is, zal de gezinsverzorgster wel raad kunnen schaffen, maar... een spanning blijft het!

Daar komt nog bij, dat Agaatje en Hansje hoe langer hoe meer uit hun doen dreigen te raken, omdat mammie en pappie dit keer zo vreselijk lang wegblijven! Dory heeft ze wel verteld, dat pappie en mammie opeens een beetje ziek zijn geworden, maar wat begrijpen die hummels ervan?

„Mammie!” Och heden, nu begint Hansje óók al te huilen.

Met een verhit gezicht gaat Dory aan tafel zitten. Eerst maar eten dan. De rest maakt ze wel af als de kinderen straks naar bed zijn.

Haar hoofd klopt als ze de boterhammetjes voor de kinderen smeert. „Agaatje!” Dory probeert zo rustig mogelijk te praten. „Nu een flinke meid zijn, hè, en eens gauw laten zien hoe vlug jij je boterhammetjes naar binnen kunt werken.” Agaatje lacht alweer door haar tranen heen. Ze is blij, dat tante Dory niet meer boos is en neemt van de weeromstuit een reuzenhap.

Hansje vergeet er op slag zijn verdriet door en juicht: „Ikke óók happe, Dotie . . . ikke óók!”

Gelukkig, de maaltijd verloopt vlotter dan Dory aanvankelijk had gedacht. En het is eigenlijk nog vroeger dan anders als ze de kinderen ten slotte heerlijk gewassen in hun bedjes stopt.

De tafel is nog wel niet afgeruimd, maar dat komt wel. Nu eerst naar Josje . . . Och, die schat! Dory schrikt als ze het roodbehuilde gezichtje van de kleine man ziet. Bezorgd voelt ze even zijn handjes. Nee, koortsig lijkt hij niet. Maar toch . . .

Opeens schiet haar iets te binnen. Met een vlugge beweging voelt ze even in zijn mondje. Zie je wel? Het tandvlees voelt op sommige plaatsen hard aan. „Dus dáárom moet jij zo huilen, kleine man?” sust Dory. Vaag meent ze zich te herinneren, dat mevrouw haar laatst iets had verteld over een flesje, dat in de medicijnkast moest staan en dat ze binnenkort weer zou moeten gebruiken. Ha! . . . ja, zie je wel? Dory heeft het bewuste middel tegen de pijn van de doorkomende tandjes al ontdekt.

Behaaglijk smakt Josje met zijn mondje als Dory het zoete spul met een penseeltje over zijn tandvlees strijkt. Dat lijkt lekker! Nog een ogenblikje snikt hij wat na, dan zakt zijn bolletje nog dieper in het kussen en doodmoe van het vele huilen, sukkelt hij binnen een kwartier in slaap.

Een ogenblik blijft Dory in de stoel uitblazen. Straks maar weer afwassen en vast de aardappelen schillen voor morgen . . . Als ze nou maar niet zo'n verschrikkelijke hoofdpijn had!

Eigenlijk begrijpt ze er niets van, dat vader nog helemaal niets

van zich heeft laten horen. Drie dagen geleden heeft ze hem al een lange brief geschreven. Hij zal toch wel begrijpen hoe slecht ze ervoor staat hier?

Even sluit Dory haar ogen. Ze is zó moe en haar hoofd bonst als een hamer. Vreemd, het is net of ze nu de stem van Troda hoort. Dan is er ineens weer het verhaal uit de kinderbijbel, dat haar op de een of andere manier zó heeft geraakt, dat ze er nog steeds niet van los heeft kunnen komen. Ze ziet David... z'n kleine kracht... Wéér voelt ze de druk van de grote taak, die in deze dagen op haar schouders rust. Nu zijn het de padvindsters, die zingen: „God, schenk mij daartoe krachten... Ik ben bereid!”

Met een krampachtig gebaar drukt Dory de handen tegen haar voorhoofd. Maar haar lippen trillen.

En opeens weet ze, dat ze te moe is om zich nog langer te verzetten tegen het verdriet en de angst, die haar iedere dag meer dreigen te overweldigen.

Langzaam rolt er een traan over haar wang...

Dory's hoofd zakt voorover.

Dan...

Met het hoofd op de armen snikt ze geluidloos. En als een bevrijding is daar de huilbui, waar haar gespannen zenuwen al zolang op hebben gewacht. Ik ben bereid!

Als vanzelf, zó heeft ze de onverwachte klap, die mijnheer en mevrouw en de kinderen trof, willen opvangen.

Zonder verdere overwegingen heeft ze haar vakantie ervoor uitgesteld. Alles hier in huis heeft ze aangepakt om de zaken maar zoveel mogelijk bij het oude te houden. Maar de taak is zó omvangrijk, zó groot! Vooral als ze alleen is met de kinderen.

Dory's lichaam schokt. Moe is ze, doodmoe en wanhopig!

Kan ze nog wel een dag langer zó voortworstelen tegen de stroom van al die grote en kleine verantwoordelijkheden?

Natuurlijk, ze kan er zich van los maken. Ze kan tegen de gezins-

verzorgster zeggen, dat ze zich niet meer opgewassen voelt tegen de zwaarte van haar taak. Ze kan . . . Och nee, ze zou zich er alleen maar nòg bezwaarder en nòg ongelukkiger door voelen, dat beseft ze maar al te goed.

Maar wat d`n? Hoe zal ze de kracht vinden door deze tijd heen te komen?

De kracht? Dory's hoofd heeft zich opeens als in verwondering opgericht. Ze wéét het immers! Ze heeft het geheim ervan toch leren kennen in haar leven? Tenminste, toen ze nog blij en gelukkig was, toen haar hart nog wagenwijd openstond voor de dingen van God. Toen ze er op de padvinderij jubelend van zong.

God . . . Wat heeft ze weinig aan Hem gedacht de laatste maanden. Misschien voor het eerst weer op die donkere avond, nu vijf dagen geleden. Door het verhaal van David werd ze opeens weer aan Hem herinnerd. En nu?

Weer lijkt het alsof de zorgen om het huis en om de kinderen op haar afkomen stormen. Dory huivert. En dan . . . Dan, als een kreet om hulp, klinkt het plotseling door de stilte van de ka-

mer . . . Dory's wanhopig gebed, waarin ze zo maar opeens al haar onrust, al haar angst in Gods handen legt. Het gebed, waarin ze óók met trillende lippen bidt om vergeving voor haar onverschilligheid, haar ontrouw en haar falen. Haar handen, die zich zoëven nog radeloos tot vuisten hebben gebald, zijn nu gevouwen. De spanning, die er eigenlijk al maandenlang in haar hart is geweest, is gebroken.

Toch verandert er niets om haar heen. In de kamer blijft het vreemd stil. Alleen het gestage getik van de klok klinkt ononderbroken voort. Maar Dory voelt dat het wonder waar ze onbewust zó naar heeft verlangd in deze dagen, is gebeurd. Het wanhopige gevoel van alleen zijn is van haar afgevallen. Ergens in haar hart is ze zich er plotseling van bewust geworden dat er tòch Iemand is, Die haar beslist niet in de steek zal laten. God is er! Dory heeft nooit geweten, dat je geloof in Hem zó dicht naast de werkelijkheid van het leven kon staan, ja, dat je Hem er zelfs in mocht betrekken. Maar dat ene voelt ze ook heel duidelijk: wat ze gedaan heeft, is goed geweest. Dory boent haar tranen weg en staat op. En als ze een paar minuten later opnieuw aan de slag gaat, lijkt het alsof het onmogelijke tòch weer mogelijk is geworden.

Hoe? Ze zou het niet eens weten te zeggen. Maar de onmacht, de vertwijfeling en de drukkende zorgen lijken op dit ogenblik niet meer zo groot.

Net als ze de laatste aardappel in de pan laat glijden, schokt ze op. De telefoon! Het geluid van de driftige bel verscheurt de stilte in huis.

Dory voelt zich bleek worden. Wie kan er zijn? Misschien een boodschap van het ziekenhuis? Haar hand, die de telefoon van de haak neemt, beeft.

„Ja, hallo, met het huis van mijnheer Konings.”

Dan . . . Dory's ogen worden groot, om haar mond begint iets te beven. „Troda,” hapert ze, „hoe wist u . . . ik had toch . . .”

Maar de persoon aan de andere kant schijnt verder te praten. Dory luistert. Ze heeft een gevoel alsof ze de dingen niet allemaal kan verwerken zo ineens. „Vader? Heeft vader u geschreven? Maar...”

Weer luistert ze. En langzaam groeit in haar hart de overweldigende blijdschap om dit onverwachte antwoord op haar gebed. Troda komt! Over een halfuur kan ze er al zijn! Vader had haar gevraagd eens even poolshoogte te gaan nemen. Hij maakte zich wat ongerust. Zelf kon hij pas overmorgen komen.

Als Dory nog geen vijf minuten later de telefoon neerlegt, drukt ze even haar ijskoude handen tegen haar voorhoofd, waarachter het schijnt te duizelen.

Er is iets wat ze niet helemaal begrijpt. Waarom heeft vader haar zelf niet geschreven? Waarom zijn z'n gedachten uitgegaan naar Troda? Troda, die hij misschien nog nooit had gezien en alleen maar vaag kende uit Dory's vroegere verhalen. En hoe was hij zo maar aan Troda's adres gekomen?

Maar dan haast ze zich naar de keuken. Ze zal direct verse koffie zetten. Geweldig van Troda, dat ze zich zoveel moeite wil geven voor haar. En dat, terwijl Dory na dat laatste gesprek nooit meer iets van zich heeft laten horen.

Troda...

Dory's gedachten zijn ineens een heel andere richting uitgegaan. De zorgen om haar huishoudgeld zijn vergeten, het getob met de kinderen lijkt ver weg en de spanning om mijnheer en mevrouw schijnt even van haar afgenomen te zijn. Maar als Troda een halfuur later tegenover haar in de kamer zit...

„Kindje toch,” zegt ze ontzet als Dory haar hortend en stotend het hele verhaal heeft gedaan. „Dus eigenlijk draag jij de verantwoording voor het grootste gedeelte van de lopende zaken hier?” Ze kijkt bezorgd naar Dory's witte gezichtje. Dory's ogen

staan moe! Dan legt ze haar hand op de schouder van het meisje. „Als er ooit een padvindster heeft getoond, dat ze haar plicht ten volle heeft begrepen, dan ben jij het, Dory! Ik ben trots op je. Je hebt je gedragen als een heldin!”

Niet begrijpend kijkt Dory naar Troda's gezicht, dat nu zó ernstig staat. „Ik... eh...” stottert ze, „ik... u had me toch al afgeschreven? Ik was toch geen padvindster meer?” Haar ogen staan nu vol tranen. Nooit in haar leven heeft Dory zich zó verbonden gevoeld met al die mooie, goede dingen, die er een paar maanden geleden nog waren in haar leven. Ze houdt de adem in als Troda langzaam haar hoofd schudt.

„Je vergist je, Dory! Ik wist zeker, dat je eens op een dag tot de ontdekking zou komen, dat je onmogelijk padvindster kunt zijn zonder ooit eens fouten te maken. Fouten, mislukkingen zijn er immers om overwonnen te worden? Wie het hoofd in de schoot legt en bij de pakken neer gaat zitten, komt nooit verder, ook niet in het grote leven. Opstaan, verder gaan, dat is de weg! En... bij een volgende gelegenheid kom je dan ineens tot de ontdekking hoeveel mooie, goede dingen er zijn, die je toch wél kunt. Ik begrijp hoe boordevol zorg en narigheid je nu zit, kind! Maar aan de andere kant geloof ik, dat dit je kans is geweest om te tonen wat je uiteindelijk waard was. En... het is heerlijk, dat je die kans niet voorbij hebt laten gaan.”

Dory knikt aarzelend. Het lijkt alsof ze nog niet helemaal begrijpt wat Troda bedoelt. „Dus u denkt,” zegt ze langzaam, „dat ik er toch nog een beetje bij hoor?”

Troda kijkt haar peinzend aan. „Niet alleen ik denk dat,” antwoordt ze dan zacht, „maar ook de andere leidsters en... och, alle meisjes met wie je in het vendel was. Als je eens wist, kind, hoe vaak ze naar je hebben gevraagd, hoe ze je hebben gemist.”

Het is al over tien en als Troda die avond op haar fiets stapt en tot

het eind van de straat blijft zwaaien naar Dory, die haar met een blij, ontspannen gezicht nakijkt.

Samen hebben ze nog gauw de rommel in de keuken opgeruimd. Troda heeft ook beloofd er zo gauw mogelijk voor te zorgen, dat Dory niet meer alle avonden alleen hoeft te zijn.

Hoe? Dory weet het niet.

Eigenlijk interesseert het haar op dit ogenblik niet eens. Ze voelt zich al geweldig blij, dat er zo maar opeens een eind is gekomen aan dat uitzichtloze gepieker waar ze al dagen onder gebukt ging en waarover ze toch ook met de gezinsverzorgster niet goed durfde praten, al was die aardig genoeg!

Dory heeft lang met Troda gepraat. En ditmaal eerlijker en opener dan ooit. „Eigenlijk,” heeft Troda gezegd, „is dit je grote vuurproef geweest, Dory! Juist dergelijke dingen kunnen ons zo ineens met onze neus op de feiten drukken. Voor jou was dat feit: het onder ogen zien van de grote mogelijkheden, die er binnen het bereik van ieder mens liggen, als die mens maar leeft uit de kracht van God. Het zekere weten dat, ook als je faalt en uitglijdt, God je altijd de Hand wil reiken om je weer op te heffen.” Als Troda om de hoek is verdwenen, sluit Dory zachtjes de deur en met een paar grote sprongen wipt ze de trap op. Nog even stopt ze Agaatje en Hansje lekker toe. Wat liggen ze er gerust bij, die twee woelwaters! Voorzichtig drukt Dory een kus op hun voorhoofdjes. „Schatten,” fluistert ze. „Nou heb ik wel weer moed. Misschien komt alles toch weer in orde.”

Dan glipt ze stilletjes de kamer uit en na een drukke, vermoeiende dag kruipt ze met een zucht van voldoening in bed.

Vreemd, de omstandigheden in huis zijn in veel opzichten nog maar weinig anders geworden. Maar zo opgelucht als vanavond heeft Dory zich de laatste dagen toch nog niet gevoeld. Zou het komen door het bezoek van Troda? Of misschien ook doordat ze nu niet meer zo krampachtig probeert zelf de zaken te redde-

ren? Ze heeft nu immers alles wat haar benauwde in handen van haar Hemelse Vader gelegd?

Ik had het eerder moeten doen, veel eerder, weet Dory ineens, terwijl haar ogen door het slaapkamerraam het duister van de nacht in turen...

Dan glijdt haar blik omhoog. En als ze de donkere hemel ziet, die toch op duizenden plaatsen wordt verlicht door kleine, flonkerende sterren, lijkt het net of ze vaders stem hoort. Vader, die het immers zo dikwijls heeft gezongen de laatste maanden: „Zo zal Hij alles maken, dat g'u verwond'ren moet.”

Vader... Langzaam zakt Dory's hoofd weg in het kussen. Volgende week komt hij thuis. Hun gezamenlijke vakantie is nu wel helemaal in duigen gevallen. Maar toch... Haar gedachten gaan weer naar de jonge vrouw, die haar ook iets anders heeft laten zien vanavond... een vuurproef! Had Troda het zo niet gezegd? Wilde Troda... Maar Dory's gedachten zijn al weg. Met een diepe zucht is ze in slaap gevallen.

9. Trouw, onder alle omstandigheden

In de lange gang van het ziekenhuis staan ze al bijna een kwartier te wachten: Dory en Agaatje.

Met een zekere beklemming heeft het kleine meisje haar handje in Dory's hand gelegd. Telkens kijkt ze met grote ogen om zich heen om het volgende ogenblik nog eens voorzichtig, de vreemde lucht, die er overal om haar heen hangt, op te snuiven.

Zo opgewonden als ze een uurtje geleden was, zo onwennig lijkt ze nu.

Maar Dory begrijpt dat best. Even slaat ze beschermend haar arm om Agaatjes schouder. „Leuk hè,” fluistert ze, „had je wel gedacht, dat pappie en mammie in zó'n groot huis zouden zijn?”

Agaatje knikt van nee en slikt. Maar dan . . .

Aan het eind van de gang wenkt een zuster.

Dory voelt ineens hoe opgewonden ze is. „Mag 't?” vraagt ze aan de zuster. Maar deze heeft de deur van het ziekenzaaltje al opengedaan. Zenuwachtig duwt Dory het kleine meisje naar binnen. Zelf blijft ze met knipperende ogen in de deuropening staan . . .

Als in een droom ziet ze Agaatje, die even beteuterd om zich heen kijkt, maar dan met een kreet van vreugde naar de twee bedden, die vlak tegenover elkaar staan, loopt. „Mammie!” Haar stemmetje klinkt hoog van opwinding. „Pappie!”

Even moet de zuster eraan te pas komen. Ze tilt Agaatje nu hoog op en zegt vriendelijk: „Nou, mevrouw Konings, is dat geen ver-

rassing?" Dory ziet hoe de zuster Agaatje nu zó dicht bij haar moeder houdt, dat deze precies het kleine kinderkopje tegen zich aandrukken kan. „Lieverd," zucht mevrouw Konings, sprakeloos van vreugde, „wat geweldig!"

Maar Agaatje heeft zich al losgerukt en is naar het andere bed gerend. Daar grijpt ze opgewonden vaders uitgestoken hand. „Pappie! Ben je nou gauw beter?"

Mijnheer Konings knikt. Dan glijden zijn ogen naar de deur. Als ze Dory zien, die nog altijd een beetje bescheiden bij de deur staat, komt er een nóg warmere glans in. „Dag dappere Dory van ons," zegt hij blij.

En dan is het de zuster, die net tussen de bedden in, gauw een stoel voor Dory klaarzet.

Eigenlijk kan Dory het nog maar half geloven. Maar de laatste dagen is er opeens zo'n heerlijke verbetering gekomen in de toestand van mijnheer. En mevrouw lijkt toch ook het ergste gehad te hebben. Nee, veel praten met beiden is nog niet mogelijk geweest, maar hoeveel ze aan Dory te danken hebben, dat is al lang tot Agaatjes vader en moeder doorgedrongen. En daarom kijken hun ogen nu zo blij naar Agaatje. En van Agaatje kijken ze weer naar Dory.

Dan gaat Dory vertellen. Over Hansje en over de baby... En ja, ook over de padvindsters van het muziekvendel, die al sinds veertien dagen iedere avond om beurten een paar uurtjes zijn komen helpen. Nou ja, niet alleen om haar, hoor! Voor hen was het immers een prachtgelegenheid te werken voor hun insigne „handig meisje" of om iets meer te weten te komen van alles wat had te maken met de eisen voor het examen, dat ze hadden af te leggen in kinderverzorging.

Iedere avond om zeven uur stond er een ander voor de deur. Dan was het Wietske, een volgende keer Ineke. Alsof Dory nooit bij hen was weg geweest, zó hartelijk hebben ze haar begroet en zó

gezellig hebben ze haar het meest noodzakelijke werk uit handen genomen.

Mevrouw Konings heeft met tranen in de ogen naar Dory's verhaal liggen luisteren. „Het is bijna niet te geloven, kind,” zegt ze, als Dory helemaal is uitverteld. Maar ja, hoe keurig verzorgd en hoe vrolijk Agaatje er uit ziet heeft ze nu zelf gezien.

Mijnheer schudt verwonderd zijn hoofd. „Och, och, wat een zegen, Dory!”

Dory wordt er haast verlegen van. Daarom gaat ze maar haastig over iets anders praten. Trouwens, Agaatje, die zich nu weer helemaal op haar gemak voelt, babbelt dapper mee. Het wordt een heerlijk uurtje, dat eigenlijk veel te vlug voorbijvliegt. Toch ziet Dory best hoe moe het mijnheer en mevrouw heeft gemaakt. Ja, dat ze nog minstens een paar weekjes nodig zullen hebben om weer helemaal beter te worden, dat begrijpt ze best. Maar dat is nu zo erg niet meer. Als het maar goed komt, dáár gaat het om! En daar is ook de zuster, die al zo vaak met Dory door de telefoon heeft gepraat, haast wel zeker van. „Weet je kind,” heeft ze gisteren nog gezegd, „het is voor mijnheer en mevrouw al een hele rust, dat de kinderen verzorgd zijn en dat bij jou alle dingen in goede handen blijven.”

Bij haar? Even heeft het Dory als iets onbegrijpelijks in de oren geklonken. Toen had ze geknikt en gezegd: „Dank zij de gezinsverzorgster en de padvindsters van het muziekvendel, zuster.”

Had ze het zich verbeeld of was het toch een beetje trots geweest, dat in die laatste zin had doorgeklonken? Het muziekvendel! Soms betrappt Dory er zich op, dat ze er opeens met haar gedachten dichterbij is komen te staan dan ooit. Dat komt natuurlijk door het vernieuwde contact met haar vroegere vriendinnen, tenminste, dat denkt ze.

Alleen . . . Iedere keer opnieuw is er toch iets wat ineens al die mooie, goede gedachten komt stuk slaan. Dat is die innerlijke stem,

die haar nooit met rust schijnt te laten. „Verbeeld je toch niks, kind,” lijkt die stem soms te fluisteren. „Je kunt er immers niet meer bij horen? Weer padvindster zijn? 't Zou wat! Dat je nou toevallig dit keer hebt getoond wel trouw te kunnen zijn . . . Wat zegt dat? Iedereen in jouw plaats had het toch zeker gedaan? Ben je die andere keer vergeten? Die avond, dat je een arme, zieke jongen tevergeefs naar het kerstfeest hebt laten verlangen? En wat heeft het kind na die tijd van je gehoord? Toch niets meer? Nee, als je zo l af bent.”

Hoe duidelijker die stem klinkt hoe verdrietiger Dory zich voelt. En toch . . . Is er dan toch iets veranderd binnen in haar? Al enkele malen heeft Dory peinzend de andere padvindsters gadegeslagen. En dan heeft ze tegelijkertijd geluisterd naar die andere stem. De stem, die steeds weer probeert die andere onruststoker in haar hart tot zwijgen te brengen. „Dory,” heeft die stem gezegd, „je kunt het toch proberen? Je weet nu toch hoe het moet? En als je dan zo'n hinder hebt van die akelige gebeurtenis, waarom maak je de zaak dan niet in orde? Dat kan toch? Dat kan altijd. Als je het maar probeert in de geest van het lied waar Troda op doelde: niet in eigen kracht!”

Als Dory in gedachten de stoep van het ziekenhuis afloopt, staat ze opeens met een ruk stil. Agaatje staakt een beetje geschrokken haar opgewonden gebabbel en kijkt Dory verwonderd aan.

Maar Dory weet nu wat ze zal doen. „Een ogenblikje, Agaatje,” zegt ze, met een stem die beeft van spanning. „Tante Dory moet nog even naar het ziekenhuis terug. Opbellen, begrijp je?”

Agaatje knikt verrukt. „Opbellen? Jawel! Naar de groenteboer?” vraagt ze voor alle zekerheid.

Verstrooid aait Dory even over Agaatjes krullen. „Naar huis, lieverd,” zegt ze haastig, „even zeggen, dat we misschien een uurtje later thuiskomen vanmiddag.”

Dan staat ze al bij het loket. De portier kijkt haar verwonderd

aan. „Heeft het zó'n haast?” informeert hij wantrouwend. „Een kwartier verder is anders ook een telefoonsel.”

Dory bijt op haar lip. „'t Heeft erg veel haast, mijnheer,” zegt ze dan, bijna smekend. „Ik heb eigenlijk maar zo weinig tijd te missen, ziet u.”

Hoofdschuddend geeft de portier haar de telefoon over. „We maken d'r hier anders geen gewoonte van, jongedame!”

Jongedame! Agaatje giert het uit van de pret. „Dat is tante Dory,” legt ze vriendelijk uit. „Tante Dory zorgt voor ons, want pappie en mammië zijn toch ziek?”

„Och... och...” De portier schudt zijn hoofd. Maar het lijkt opeens of hij veel vriendelijker kijkt.

En terwijl Agaatje de portier een getrouw verslag geeft van het bezoek, dat ze zojuist samen aan pappie en mammië hebben gebracht, heeft Dory een haastig gesprekje met Troda, die toevallig vanmiddag een uurtje kon vrijmaken, zodat Dory, nu de gezinsverzorgster een vrije dag had, rustig met Agaatje naar het ziekenhuis kon gaan.

„Hoe laat mag het worden, Troda? Ziet u, er schoot me opeens iets te binnen. Eigenlijk moet ik nog dringend ergens heen vanmiddag. 't Kan wel wachten natuurlijk, maarre...”

Ze hoort Troda lachen. Maar haar gezicht blijft gespannen. „Dus uiterlijk vijf uur thuis zijn? Kunt u het dan echt wel even alleen redden?”

Als Troda haar echter vriendelijk geruststelt, hangt ze ten slotte met een zucht van verlichting de telefoon op de haak. Agaatje mag het dubbeltje voor de telefoonkosten aan de portier geven.

Dan wippen ze voor de tweede keer die middag de stoep af.

„Agaatje?” Dory kijkt haar vragend aan. „Heb je wel zin om even mee te gaan naar een klein, ziek jongetje? Maar het is heel ver weg, hoor! Wel een halfuur met de tram.”

Agaatje is dol van vreugde. Uitgelaten huppelt ze aan Dory's

hand mee. Maar voor ze in de tram stappen, gaan ze nog even samen een bakkerswinkel binnen en mag Agaatje een doos met lekkere chocolaatjes voor het zieke jongetje uitkiezen. Is me dat even een feest?

Gelukkig zijn de zorgen om het nodige huishoudgeld ook weer helemaal voorbij. Nadat eerst Troda en later vader onmiddellijk waren bijgesprongen, had mijnheer haar vorige week gauw naar de bank laten gaan en haar vanaf zijn bed gezegd hoe ze nu verder met het geld moest doen. En nu was alles weer voor elkaar.

Daarom kan er nu ook best een doos chocolaatjes voor Koentje af. Want dat Dory vanmiddag naar hèn toe wil, weet ze nu wel zeker.

O ja, haar hart bonst als ze denkt aan wat ze zal moeten zeggen tegen Koentjes moeder, en het rare gevoel in haar maag wordt steeds sterker naarmate ze met de tram al dichterbij de buurt van Koentjes huis komt.

Maar het kàn immers niet anders? Dory heeft nu wel begrepen, dat ze nooit meer echt rustig, nooit meer helemaal gelukkig zal kunnen worden, als ze niet eerst deze akelige zaak uit de weg heeft geruimd.

Dat Troda en de andere padvindsters daar al zo hun best voor hebben gedaan, is voor haar immers geen reden om te denken dat nu alles wel weer in orde is met Koentje?

Zij heeft Koentje laten zitten en zij moet nu ook tonen, dat ze er iets voor over heeft om Koentjes wrok tegen haar weg te nemen.

Koentjes wrok?

Het kereltje heeft juist een hele stapel tijdschriften gepakt als hij de vreemde juffrouw met het meisje de straat ziet in komen.

Even staat de juffrouw stil. Haar ogen glijden langs de huizen. Dan kijkt ze naar het meisje en wijst naar Koentje. Och, wat is dat nu? Het meisje lacht en begint te wuiven. En in haar hand? In haar hand draagt ze een mooi, wit pakje.

Koentje probeert wat rechterop te gaan zitten. Het lijkt wel of dat leuke meisje speciaal naar hèm lacht. Maar dat kan toch niet? Hij heeft haar immers nog nooit gezien? Maar dan . . .

Koentje houdt zijn adem in. De juffrouw is blijven staan, vlak voor zijn raam. Ze kijkt naar Koentje en zwaait een beetje verlegen met haar hand. Koentje denkt na. 't Lijkt precies of hij die juffrouw al eens meer heeft gezien. Maar waar? Dan zwaait Koentje vrolijk terug. Leuk is dat, zoveel belangstelling opeens.

Maar wat is dat nu? Heeft de juffrouw nu bij zijn huis aan de bel getrokken? Komen ze dan heus voor hèm?

Zijn tijdschriften met de mooie plaatjes is hij helemaal vergeten. En dat ze een voor een van zijn bed zakken, ziet hij ook niet. Hij heeft nu alleen nog aandacht voor wat er in de gang gebeurt. Want dat moeder de deur al heeft opengedaan, heeft hij duidelijk gehoord. Zou de juffrouw misschien binnen willen komen? Maar dan zou het leuke meisje er óók bij zijn en . . .

„Píeíép!” Daar gaat de kamerdeur opeens open. Met een rood gezicht laat moeder de juffrouw en het meisje binnen. Ze was juist aan de was en dan schrik je wel eens als je zo onverwachts bezoek krijgt.

Dory is op Koentje toegestapt. Een beetje aarzelend steekt ze haar hand uit. „Dag Koentje!”

Koentje kijkt de juffrouw aan. En opeens, opeens vliegt er een gloeiende kleur over zijn gezicht. Zijn ogen worden groot van verlegenheid.

„Nou Koentje?” zegt z'n moeder een beetje ongeduldig, omdat Koentje zo vreemd doet ineens.

„Dag juffrouw,” zegt Koentje dan zachtjes en hij kijkt verwonderd naar het witte pakje, dat Agaatje voor hem op bed heeft gelegd.

„Dat is voor jou, Koentje,” zegt Dory. Haar stem trilt een beetje, maar toch voelt ze zich nu wonderlijk rustig van binnen! „Ik was

gekomen om je te zeggen hoe erg het me speet, dat ik je een paar maanden geleden zo maar voor het kerstfeest was vergeten."

Koentjes moeder heeft met een ruk haar hoofd naar Dory toegekeerd. „U,” zegt ze. „U was dus die juffrouw van die kaart? Heden, ja, nou zie ik het pas.”

Het wordt nu heel stil in de kamer. Alleen Agaatje probeert Koentjes aandacht op de doos met chocolaatjes te vestigen, die ze al bijna helemaal voor hem heeft uitgepakt. Maar Koentje ziet het niet. Hij kijkt naar de juffrouw. Zie je wel? Hij heeft het wel goed gehad! Alleen . . . „Hebt u nou geen blauwe muts meer?” vraagt hij aarzelend.

Maar zijn moeder zegt opeens haastig: „Hoor es, Koen, daar heb jij niks mee te maken, hoor. Blauwe muts of geen blauwe muts, het is de juffrouw van de kaart in levenden lijve. En je hebt toch gehoord wat ze heeft gezegd?”

Koentje knikt. „'k Heb eigenlijk nog een mooier kerstfeest gehad dan al de anderen,” zegt hij opeens zenuwachtig. „D'r zijn d'r hier later een heleboel geweest en ze hebben gezongen en die ene heeft verteld.”

Dory is nu vlak naast Koentjes bed gaan zitten. „Maar daar was ik niet bij, is 't wel, Koentje?” zegt ze rustig. Dan kijkt ze naar Koentjes moeder. „Wilt u alstublieft niet meer boos op me zijn? Ik heb Koentje zoveel verdriet gedaan. Maar eigenlijk ben ik er al die tijd niet rustig onder geweest en daarom . . .”

Koentjes moeder veegt wat beteuterd met de handen over haar schort.

„Hoor es, juffrouw,” zegt ze dan. „Vergissen kunnen we ons allemaal, dat is toch waar? 'k Vind het alleen maar fideel van je, dat je d'r zo rond voor uit komt, al is het dan een beetje laat. Boos? Och heden, hoe zou ik het nog kunnen?” Haar stem wordt zachter, net of ze aan iets heel moois denkt. „'t Is niet bij die ene keer gebleven, dat heb je zeker wel gehoord, hè? Eén van die meisjes

heeft na die tijd onze Koentje minstens elke week bezocht. Een lieverd, hoor! En lachen dat ze dan doen samen! Trouwens, gewerkt hebben ze ook, nou en of! Met touw geloof ik en met leer."

„En met pitriet!" roept Koentje opgewonden. „Kijk es, juf!" Met stralende ogen laat hij Dory een grappig klein broodmandje zien. Dory knikt, maar in haar hoofd zijn opeens zóveel gedachten. Wat geweldig, dat Koentje zo is opgevangen na die blunder van haar. Wat een zee van goed heeft die ene padvindster van het muziekvendel hier in huis gedaan. Alleen al door haar trouwe bezoeken. Misschien dat het Wietske is geweest of Mary?

„Mag ik ook es meekomen, Koentje?" vraagt ze zacht. „'t Lijkt me zó leuk, al dat mooie werk en die gezellige verhalen van jullie."

Koentje knikt gul. „Natuurlijk! M'n moeder heeft stoelen genoeg, hoor!"

Koentjes moeder heeft al een paar minuten nadenkend voor zich uitgekeken. Opeens glijdt haar blik onderzoekend over Dory's gezicht. „Tussen twee haakjes," zegt ze plotseling, „je bent toch niet dat meisje, dat in huis was bij die mijnheer en mevrouw, die laatst dat ongeluk hebben gehad?"

Even trekt er een gloeiende blos over Dory's wangen. „Eh... waarom dacht u dat?" vraagt ze, een beetje ontwijkend.

„Nou ja," Koentjes moeder laat zich kennelijk niet zo maar met een kluitje in het riet sturen. „'t Stond gisteren in geuren en kleuren in 't kerkeblaadje zie je, tenminste, dat wat de padvindsters in de avonduren voor dat gezin hebben gedaan. Dat meisje brengt altijd zo'n ding voor me mee en ja, dan laat je zo'n blad vanzelf niet liggen."

Dory's ogen worden groot van verbazing. „In 't kerkeblaadje?"

Nu lacht Koentjes moeder voluit. „Zie je wel, je bent het vast! Anders zou je heus niet zo'n raar gezicht zetten. Wacht." Ze is al opgestaan en even later legt ze triomfantelijk het blad voor Dory neer.

Agaatje is met Koentje aan een leuk spelletje begonnen. Telkens klatert haar lach hoog door het kamertje. Maar ditmaal ontgaat het Dory.

Gespannen vliegen haar ogen langs de regels van het bewuste bericht. „Muziekvendel helpt uit de nood”, luidt het opschrift. Dan leest Dory het pakkende verslag over de activiteiten van de padvindsters, die belangeloos gedurende enkele weken een medepadvindster, die dringend om hulp verlegen zat, hebben bijgestaan. „Weliswaar met op de achtergrond de voldoening, dat er vast en zeker enkele felbegeerde insignes mee te verdienen zouden zijn straks, maar toch . . . ze wáren er!”

En dan de laatste regel:

„Niet alleen het logeetje van de heer en mevrouw Konings zelf, maar vrijwel alle padvindsters van het vendel hebben er toch inderdaad blijk van gegeven de eis van hun wet te hebben verstaan, dat een padvindster trouw behoort te zijn, trouw onder alle omstandigheden. Hulde voor deze spontane reactie!”

Dory heeft het er warm van gekregen. „Ik . . . eh . . .” zegt ze. Maar Koentjes moeder lacht alweer. „Ja . . . ja, nou weet ik het 's mooi, hè? En nou staat het wel gelijk voor me vast, dat je onze Koen niet met opzet had vergeten, kind! Natuurlijk niet. Als je het wèl had gedaan, zou je ook die arme kinderen van die mijnheer en mevrouw niet hebben geholpen, terwijl jezelf met vakantie zou gaan. Nee, we gooien d'r zand over, hoor, en voor mij ben je net zo'n beste als al die anderen!”

Peinzend roert Dory in het kopje thee, dat Koentjes moeder met een hartelijk gebaar voor haar heeft neergezet.

„Eén . . . twee . . . drie!” gilt Agaatje, terwijl ze met stralende ogen een bal naar Koentje gooit, die hem handig in z'n bed opvangt.

Eigenlijk is dit hele bezoek voor Dory een openbaring! Als ze eerder naar Koentje was gegaan, zou ze al lang hebben geweten hoe

goed het soms kan zijn de dingen, die je verkeerd hebt gedaan, te herstellen, bedenkt ze opeens.

Eerder... Maar eerder wilde ze de dingen immers niet zien zoals ze in werkelijkheid waren? Dat hadden de moeilijkheden van de laatste weken haar toch pas geleerd?

Ze kijkt naar Koentjes moeder. Dan...

„Het kerkeblaadje heeft één ding vergeten te vermelden,” zegt ze zacht, bijna verlegen. „Als ik het allemaal uit mezelf had moeten doen, was er beslist niets van terechtgekomen. Al kwam er direct hulp in huis, de eerste dagen leken toch bijna niet om door te komen!

Daarna heb ik van dag tot dag geleefd uit de wetenschap, dat het waar is wat we zo vaak op padvinderij zingen: Dat het God is, Die de kracht geeft om bereid te zijn."

Koentjes moeder knikt heftig. „Zo is 't, kind. Vorige week zei ik nog tegen m'n man: „Hein, je zult d'r ook aan moeten geloven, jongen." Vreemd, niet waar, als je bedenkt, dat we vroeger geen sikkepit met alles wat christelijk was, te maken wilden hebben."

Dan staat ze op, terwijl Dory weer moet denken aan het ene woord, dat ze zojuist in het verslag heeft gelezen. Het woord, dat doelde op haar en dat haar als een plotselinge schok heeft getroffen. Medepadvindster... zo had het er toch gestaan? Net alsof alles nog was zoals vroeger. Iemand van het vendel moest het toch zó aan de redacteur van het blad hebben doorgegeven? Maar die iemand had misschien vergeten...

Weer kijkt Dory naar Koentje, die nu vertrouwelijk zijn arm om Agaatje heeft geslagen en de kleine peuter voorleest uit zijn sprookjesboek. Agaatje leeft hevig mee met het verhaal en hangt aan Koentjes lippen. Nu...

Opeens lijkt het alsof er iets van een overweldigende vreugde doorbreekt in Dory's hart. Nu is er immers geen enkele belemmering meer om opnieuw te beginnen? Opnieuw zich te scharen naast haar vriendinnen onder de blauwe vlag met het gouden embleem? Nu is alles weer goed. Over Koentje hoeft ze zich geen zorgen meer te maken. En voor de rest? Voor de rest zal ze er zich zeker meer dan ooit van bewust zijn hoe heerlijk het is een echte padvindster te mogen zijn.

Het is die avond, dat Troda blij verrast luistert naar Dory's schuchtere verzoek om, als het nog kan, weer deel te mogen uitmaken van het muziekvendel. Want dat dáár haar plaats is, weet ze nu heel zeker.

10. Van een brief en ... een heerlijk besluit

„Lieve tante Truus,

Ditmaal zal mijn brief wel een beetje lang worden, want er is zoveel gebeurd de laatste weken!

Als u hier was zou ik u nu wel eens graag uw achterbaksheid betaald zetten! Tantetje, wat hebt u toch allemaal achter mijn rug om bekookstofd? Maar ... hoe dolgelukkig ik ben, hoef ik u zeker niet te schrijven?

Pas gisteren ben ik achter vaders geheim gekomen. Zal ik u eens vertellen, hoe?

Ik was nog maar net thuisgekomen van de padvinderij, toen vader opeens de kamer binnenkwam en een beetje stil tegenover me aan tafel ging zitten.

„Koffie, paps?” vroeg ik en ik vloog al op om naar de keuken te gaan.

Maar hij schudde zijn hoofd. „Heeft Troda nog iets gezegd, kind?” vroeg hij toen en ik ontdekte plotseling hoe vreemd gespannen z'n stem klonk.

„Troda?” zei ik. Werkelijk, tante Truus, ik geloof dat ik nog nooit in m'n leven zó verbaasd heb gekeken!

„U bedoelt onze leidster?” vroeg ik nog eens voor alle zekerheid. Vader kuchte. „Eh ... ja, kind,” zei hij.

Toen werd het griezelig stil in de kamer! Ik werd er gewoon zenuwachtig van.

Maar opeens haalde paps een enveloppe uit zijn binnenzak te

voorschijn. „Weet je nog van die koninginnedag, Dory?” vroeg hij, terwijl hij me scherp aankeek.

Ik had heus moeite om me zo maar opeens alles weer te binnen te brengen. Maar toen begreep ik ook direct wat hij bedoelde. „U moest toen 's avonds zonder mij weg, was het zo niet? Ik was er geloof ik een beetje door uit m'n doen.”

Vader keek echt wat verrast op. „Uit je doen?” vroeg hij, „hoezo?”

„Nou ja,” zei ik, „u had het toch over iets wat persoonlijk was. En ik wist daar notabene niets van af!”

Vaders gezicht leek zich opeens te ontspannen. „Dus dáárom was je zo vreemd, die middag?” zei hij en het leek alsof hij er helemaal door was opgelucht. „Zie je, ik had het al gedacht. Maar heus, kindje, ik kòn je toen nog niet vertellen van het belangrijke bezoek, dat ik die avond had af te leggen. Als alles eens op een mislukking was uitgelopen!”

„Een belangrijk bezoek?” Ik moet vader wel erg schaaapachtig hebben aangekeken, want opeens schoot hij in een hartelijke lach.

„Ja kind,” zei hij toen, en nu was hij toch weer ernstig, „een bezoek aan iemand, op wie ik door tante Truus met alle klem was geweest. Die iemand zou misschien wel ergens in haar hart de bereidheid hebben aan jou en mij opnieuw wat zon in het leven te schenken. Tenminste . . .”

Maar op dat ogenblik was ik vader al heftig in de rede gevallen.

„Vader,” riep ik wanhopig, „u meent het niet! Zeg, dat het niet waar is!”

Toen deed vader de enveloppe open, en . . . Lieve tante Truus, wie beschrijft mijn verbazing, toen ik ontdekte wat eruit te voorschijn kwam. Het was een foto!

Sprakeloos staarde ik vader aan. „Nou?” zei hij en ik geloof, dat hij genoot van mijn verwarring.

„Troda,” stotterde ik. „Maar dat is Troda, vader.”

„Precies,” zei vader zacht, „en nou weet je meteen wie het was aan wie ik op koninginnedag dat persoonlijke bezoek moest brengen. En vorige week . . .”

Ademloos greep ik vaders hand. „Wat heeft ze gezegd, vader? Heden, dat ik daar nou al die tijd niets van heb geweten.”

„Vorige week,” zei vader, en er lag zóveel blijdschap in zijn stem, dat ik er bijna tranen van in mijn ogen kreeg, „vorige week heeft Troda erin toegestemd mijn vrouw te worden en . . . meer dan ooit jouw beste vriendin.”

„Troda,” zei ik weer en staaarde met grote ogen naar de foto met dat lieve, bekende gezicht. Maar toen . . . Och heden, toen ben ik vader toch om z'n hals gevlogen! De stakkerd kreeg het er gewoon benauwd van! „Vader,” riep ik, „dat je het zó lang voor me geheim hebt kunnen houden. Het is geweldig!”

Even keek vader me onderzoekend aan. Maar in zijn ogen zag ik de pretlichtjes twinkelen. „Dus jouw toestemming is er, Dory?” vroeg hij.

Wat ik toen heb gezegd, weet ik niet zo precies meer, tantetje, maar ik weet wel, dat ik gewoon niet mezelf meer was van blijdschap.

Lieve tante Truus, hoe kan ik u ooit bedanken voor uw aandeel in dit onverwachte gebeuren?

Troda is een schat! Ik ben er zeker van, dat het leven van vader en mij nu weer mooi zal worden.

Sinds ze weet, dat ik van alles op de hoogte ben, hebben we al zoveel samen afgepraat. Thuis zal er na haar komst maar weinig veranderen. Tenminste wat de uiterlijke dingen betreft. Troda zelf heeft gezegd, dat in ieder geval moeders foto altijd op het oude plaatsje zal blijven staan. Dat is echt Troda, hè tante?

Juffrouw van Zanten gaat met pensioen, maar daar was ze nu zo langzamerhand wel aan toe, hoor! Troda kan het straks best met een werkster af.

Het is fijn, dat Troda de padvinderij trouw blijft. Zelf ben ik vorige week voorgesteld als rondeleidster, maar dat lijkt me toch wel een hele opgave. Ik weet nog niet of ik het wel doe. Maar in ieder geval, rondeleidster of niet, padvindster blijf ik wèl!

Volgende week komen mijnheer en mevrouw Konings weer thuis. Ze zijn nu bijna een maand met de kinderen in het buitenland geweest. Fijn, hè, dat ze weer helemaal zijn opgeknapt. Eigenlijk is het vreemd, dat ik juist door hun ongeluk de dingen zo heel anders heb leren zien en dat ik, ook dank zij de bemiddeling van Troda, zo geweldig door al die vreselijke dagen ben heengekomen. Nee, denkt u niet, dat ik opeens erg braaf en degelijk ben geworden. Eerlijk gezegd geloof ik, dat ik nog altijd dezelfde wildebras ben van vroeger. Maar de belangrijkste dingen, ik bedoel die van God en zo, die nemen nu toch een veel grotere plaats in m'n leven in dan eerst. Begrijpt u hoe ik dat aanvoel, tante? Raar eigenlijk, dat je daar soms gemakkelijker over kunt schrijven dan dat je erover praat, hoor. Maar ik ben blij, dat ik nu niet meer alles alleen doe. Dan gaat het toch steeds verkeerd. Ik bid nu elke dag of God me wil helpen een beter mens te worden. In ieder geval zo, dat m'n leven geen teleurstelling is voor anderen. En ik geloof zeker, dat Hij het doen wil ook!

Nu iets anders. Heb ik u al geschreven, dat Koentje, u weet wel, dat jongetje met de kinderverlamming, volgende week naar het ziekenhuis gaat? Tenminste, het is meer een inrichting waar ze helemaal op zulke kinderen zijn ingesteld en waar ze alle moeite doen om nog wat verbetering in hun lichamelijke toestand te brengen. We vinden het allemaal erg heerlijk voor hem, al zullen zijn vader en moeder hem wel heel erg missen!

Gaat het nog goed met oom Don? Wilt u hem vooral bedanken voor de prachtige postzegels, die hij me vorige maand stuurde? Koentje was er zo gelukkig mee!

Zo, nu weet u weer een heleboel en nu ga ik toch heus stoppen.

Na het feest zal ik u weer gauw een lange brief schrijven, hoor!
Ik vind het veel te leuk als u van alles op de hoogte blijft.

Dag tante Truus! Sterkte in uw werk, de hartelijke groeten aan
oom Don en . . . voor uzelf een stevige omhelzing van uw dank-
bare

Dory.”

Buiten tracht de zon al enkele uren door de wolken heen te drin-
gen.

Terwijl in het verre, vreemde land een jonge vrouw de lange
brief uit Holland met een glimlach dichtvouwt, rijdt door de stra-
ten van de stad waaruit hij werd verzonden een zwarte glim-
mende taxi.

Slechts een enkele wagen volgt de auto waarin zoëven een vrien-
delijke bruid en haar wat oudere bruidegom hebben plaatsgeno-
men.

Zojuist heeft op het stadhuis de burgerlijke huwelijksvoltrekking
plaatsgehad.

En de vrolijke erewacht van de keurig geüniformde padvindsters
heeft honderden nieuwsgierigen voor het stadhuis doen samen-
drommen.

Nu? Nu gaat de reis de andere kant uit. Nu heeft ook Dory een
plaatsje gevonden in de eerste volgauto en nu wacht ze met kloppend
hart op de dingen, die zullen komen. Af en toe knijpt ze
haar handen tot vuisten om haar stille ontroering te verbergen.
De ontroering, die haar telkens weer te machtig wordt als ze Troda
ziet. Troda, van wie ze, vooral de laatste maanden, zoveel is gaan
houden. Troda, die nu voortaan ook haar leven thuis zal gaan
delen.

Het kerkgebouw waar de auto's zojuist hebben stilgehouden is
voller dan ooit. In een flits ziet Dory vele oude bekenden. Ginds
de vader en moeder van Koentje . . . en ja, warempel, vlak vooraan

mijnheer en mevrouw Konings, die haar blij lachend toeknikken. Maar dan zijn het de tonen van het orgel, die haar opeens boeien. Vader en Troda hebben hun plaatsen al ingenomen. Het gedempte stemmenrumoer is verstomd. Daar bestijgt de dominee de kansel . . . Maar nog een ogenblik wacht hij, met gevouwen handen, tot het lied van het grote orgel ten einde is.

„Vaders lied!” beseft Dory opeens. En ze herinnert zich weer hoe bewust hij zich juist aan deze woorden heeft vastgeklampt in de vele, donkere dagen, die er al zijn geweest in zijn leven en ja, misschien ook wel in het hare.

Maar nu . . . Als een blijde zekerheid dringt het juist nu tot haar door:

„Laat Hem besturen, waken,
't is wijsheid wat Hij doet!
Zo zal Hij alles maken,
Dat g'u verwond'ren moet.

„Laat ons bidden,” zegt de dominee. Vooraan buigen vader en Troda in diepe ernst het hoofd.

Ergens op de eerste rij vouwt padvindster Dory haar handen en terwijl ze vecht tegen de opkomende tranen van dankbaarheid, fluistert ze stil voor zich heen: „Heer, ik dank U! Ik dank U, dat het waar is en dat U m'j hebt geleerd uit die waarheid te leven.”

Dan wordt het stil in haar hart en beleeft ze intenser dan ooit de zegen van dit heerlijke gebeuren, waarover ze zich, na alles wat er de laatste maanden is geweest, alleen maar verwonderen kan.

Inhoud

	Blz.
1. Een verrassing voor Koentje	7
2. Van een onverwacht telefoontje en nog iets	16
3. Daar moet iets gebeurd zijn!	26
4. Wat nu, Dory?	36
5. Een verdrietige beslissing	49
6. Die koninginnedag	59
7. Toen kwam de reus	68
8. Dit is de weg, Dory!	81
9. Trouw, onder alle omstandigheden	91
10. Van een brief en . . . een heerlijk besluit	103

G. F. CALLENBACH N.V. - NIJKERK